

THANH-CHÂU KẺ GIÀ ĐIỀN

tủ sách
TUỔI HÒA

XUÂN THU

KẺ GIẢ ĐIÊN

Tác giả: **Thanh Châu**

Xuất bản: **Tuổi Hoa**

Loại **Hoa Đỏ**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Text: **tusachtuoihoa**

Mục lục

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

CHƯƠNG 1

Một buổi sáng trời lạnh trên vùng cao nguyên khô cằn. Những đám mây xám ngổn ngang đầy trời bị mờ đi qua làn sương mù dày đặc, từng cơn gió ban mai rạt rào thoảng qua vùng núi âm u, bí mật. Đây đó, vài hạt sương còn vương đọng trên các cành cây, kẽ lá trông thật trong, thật tinh khiết. Khoảng không gian như còn vương lại sự tĩnh mịch sau một đêm dài, cảnh vật có vẻ mờ ảo huyền hoặc vì những tia nắng dịu dàng, yếu ớt ở cuối chân trời không đủ ấm để xóa tan màn sương đang bao trùm vạn vật...

Trên con đường mòn nhỏ hẹp, quanh co dẫn sâu vào khu rừng U Linh đầy bí hiểm, Vinh và Quân đang vui vẻ bước bên nhau. Đôi bạn tuy mới quen nhưng rất là tâm đầu ý hợp. Vinh là con một vị Đại Úy Pháo Binh mới được đổi về vùng này - Quận An Trung, quê hương khô cằn, sỏi đá của Quân. Lúc này còn là kỳ hè nên đôi bạn rất rỗi rảnh, thường rủ nhau đi "du lịch" khắp vùng, và sáng hôm sau, hai đứa dự định cắm trại ở dòng suối mang cái tên thật ma quái là Âm Hồn, thuộc một vùng khá hẻo lánh trong rừng U Linh.

Hướng mắt nhìn khu rừng âm u phía trước, Vinh chợt rùng mình, nói nhỏ:

- Suối Âm Hồn, cái tên nghe ghê quá. Không biết ở đó có ma không ... Sao bây giờ tao bỗng thấy hơi sờ sợ.

Quân cười nhẹ, nói đùa:

- Không có ma nhưng chỉ có oan hồn lảng vảng ở đó thôi, từ trước đến nay đã có hơn ba người bị mất tích ở đó rồi.

- Vậy mà rủ tao tới đó làm gì? Bộ thích về châu Diêm Vương lắm sao? - Vinh la lên.

- Phải đó. Tao linh cảm chuyến này tụi mình đi hai nhưng khi về chỉ còn một.

Vinh liếc mắt nhìn thấy Quân cười cười nên biết ngay bạn nói đùa. Nó càu nhàu:

- Cái thằng nói giỡn gì nghe ghê quá, muốn đứng tim luôn. Mà thấy tao là dân mới nên tính hù chứ gì?

Quân đáp lửng lơ:

- Ờ, có lẽ thế.

Nói xong, nó phá lên cười làm Vinh đang nhăn nhó cũng phải cười theo...

Thời gian trôi qua, độ 15 phút sau, đôi bạn đã tới nơi. Địa điểm cắm trại là một vùng đất cao, cây cối thưa thớt. Ánh sáng mặt trời chan hoà khắp nơi cộng thêm tiếng róc rách của nước chảy ở gần đó vọng lại làm cảnh vật có vẻ vui tươi chứ không ghê gớm như Vinh nghĩ. Nó ngẩng mặt lên rồi khen:

- Khung cảnh thật nên thơ và lý tưởng. Nhưng sao người ta lại đặt tên ngọn suối là Âm Hồn? Nghe không hợp chút nào, Quân nhỉ?

Quân cười đáp:

- Đâu có. Âm Hồn là tên tao đặt cho nó đấy chứ. Thật ra, mọi người đều gọi dòng suối đó là suối Tiên.

Vinh lắc đầu vì biết mắc lừa bạn. Nó nói qua chuyện khác:

- Thôi, lo thu xếp mau lên rồi ra suối câu cá có lẽ lý thú hơn.

Quân gật đầu, hai đứa xách cần câu ra suối. Nước suối trong suốt có thể nhìn xuống tận đáy. Ở đây có

một loài cá, người địa phương gọi là cá Chà, mình mập, dài chừng 40 phân, thịt ăn khá ngon và nhất là lớp mỡ ở dưới làn da bụng thì thật là béo ngậy. Những cây hoa dại bên bờ suối làm cảnh vật tràn đầy "thiên nhiên tính". Nhìn dòng nước chảy lững lờ êm đềm, Vinh nói:

- Tao có cảm tưởng như mình là Khương Tử Nha ngồi câu cá bên bờ sông Vị thuở hàn vi.

- Ờ , khéo mơ mộng lắm. Nhưng mà nên nhớ rằng khu rừng này, nếu vào sâu chừng 10 cây số nữa là đám có cọp lắm.

Vinh không đáp vì chợt thấy có một người đàn ông tiến lại phía đôi bạn. Trông từ xa ông ta là người tầm thước, có lẽ hơi mập vì tướng đi có vẻ phúc phịch. Cái đầu hói cùng bộ râu mép làm ông ta trông có vẻ khôi hài. Vinh nắm tay bạn ra hiệu, rồi hỏi nhỏ:

- Ông đó có phải là người quen ở vùng này không hay lạ mặt?

Quân nhìn một chút rồi lắc đầu:

- Tao sống ở vùng này từ nhỏ nhưng chắc chắn với mày là chưa gặp ông này lần nào cả.

Vinh định nói nhưng lại thôi vì người lạ mặt đã tới gần. Lúc này cả hai đứa đều thấy rõ ông ta mang súng bắn chim và bên hông đeo lưng lẳng một con dao găm. Cái ba-lô nhỏ sau lưng bị che khuất nên lúc này Vinh không thấy. Nó cảm thấy run run, vì bây giờ sao người lạ mặt trông dữ dằn quá, mất hết vẻ khôi hài lúc nãy.

- Các cháu đi câu đấy à? Được nhiều cá không?

Ông ta cất tiếng hỏi, giọng nghe thật ấm và vui vẻ chứ không rồn rảng và to lớn như Vinh nghĩ. Những ác cảm của thuở mới thấy tan biến mất trong lòng để nhường cho sự ưa thích, nó vội đáp:

- Thưa chú vâng ạ. Hôm nay tụi cháu rảnh nên rủ nhau vào rừng câu cá cho đỡ buồn.

Người lạ mặt gật đầu rồi đề nghị:

- Sáng nay chú "trọ" ở lều các cháu được không? Đi từ sáng đến giờ chú cũng khá mệt rồi.

Đôi bạn sốt sắng bằng lòng ngay. Thế là cả ba chú cháu dẫn nhau về lều. Trên đường đi chợt nhớ ra, Quân hỏi:

- Chú đi săn con gì vậy chú? Cháu thấy dường như đã lâu lắm rồi, không có ai tới đây săn bắn để giải trí nữa cơ mà?

- Ờ, chú là dân mới tới, cũng ở gần đây thôi. Thật ra thì chú có người bạn là kỹ sư Thủy Lâm, tới vùng này để nghiên cứu phương pháp khai thác lâm sản ở rừng U Linh này. Chắc lâu lâu chú mới lại đây chơi chứ ngày thường thì còn bận nhiều việc lắm.

- Thế còn kế hoạch khai thác gỗ ở rừng này của bạn chú thì đã xong chưa chú? Chừng nào mới bắt đầu?
- Quân hỏi tiếp.

- Chắc là không xong vì có nhiều việc bất ngờ. Rừng này ít gỗ quý và cây lớn. À, mà từ giờ các cháu cứ gọi chú là chú Bảy cho tiện.

Vinh phát biểu ý kiến:

- Nếu là nhà kinh doanh, cháu sẽ phát triển vùng này thành một nơi nghỉ mát nổi tiếng nhất Việt Nam. Ở đây, khí hậu mát mẻ mà cảnh vật lại đẹp nữa, chẳng hạn như dòng suối Tiên thơ mộng hoặc loại cá Chà

ngon thịt đó...

Chú Bảy chột trợn mắt, ngắt lời Vinh:

- Chết! Chú quên dặn cháu một điều này là thịt cá Chà không ăn được vì có chất độc.

Đôi bạn ngạc nhiên qua, tròn mắt dòm nhau. Quân nói:

- Chất độc? Sao từ trước đến nay cháu có nghe ai nói tới vụ này đâu...

Chú Bảy nghiêm trang đáp:

- Phải, đó là một khám phá mới của cơ quan Y Tế quận và sắp được phổ biến cho dân chúng biết. Sở dĩ như vậy là vì lá cây mục nát lâu ngày, biến chất độc, hoà vào nước suối. Chất độc này thấm dần vào thịt cá Chà, không làm cho chúng chết nhưng nếu người ăn vào sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Hai đứa đứng nghe toát mồ hôi lạnh. Hú vía! Suýt chút nữa thì cả hai đều yên giấc ngàn thu vì cá Chà. Tuy vậy Quân vẫn còn thấy kỳ kỳ nên thắc mắc:

- Theo cháu nghĩ, nếu quả suối Tiên có chất độc thì phải có từ lâu rồi. Sao vài năm trước, dân chúng thỉnh thoảng vẫn tới đây vui chơi mà có ai bị trúng độc đâu?

- Thắc mắc của cháu có lý, đó cũng chính là một nghi vấn của các nhân viên Y Tế vùng này. Họ đoán rằng, trong vòng vài năm nay, có thể có những loại cây mới mọc ở bờ suối và chính loại cây đó đã làm cho dòng suối bị nhiễm độc. Tuy vậy, sự giải thích này cũng chỉ là giả thuyết thôi. Bạn chú nói rằng, dạo trước có mấy người mất tích ở vùng này, không chừng họ bị ngộ độc và chết vì loại cá Chà đó.

Lúc này thì Vinh và Quân không hỏi nữa. Hai đứa bắt đầu thấy run vì sợ. Mọi việc bất ngờ quá. Vinh quay sang trách bạn:

- Chỉ tại mày rủ tao tới nơi hắc ám này. Bộ tính làm bộ xương khô trong rừng U Linh này sao chứ? Kỳ này về mà tao mắc bệnh đau tim thì mày chết.

Quân bật cười vì thấy bạn nhát gan quá. Nó giảng hoà:

- Thôi, bỏ đi. Bây giờ lo kiếm cái gì ăn đã. Kiến bắt đầu bò bụng rồi.

Chú Bảy chen vào:

- Hai cháu khỏi lo, chú có sẵn mấy ổ bánh mì và đồ hộp nữa. Mở ra ăn tạm cũng được.

Thế là hơn mười phút sau, bữa ăn bắt đầu. Bầu không khí trở nên vui vẻ trở lại và biến cố lúc nãy như đã phải mờ trong trí óc hai đứa trẻ. Tiếng chim hót vang lừng, những âm thanh của rừng thẳm, các câu chuyện lý thú do chú Bảy kể làm đôi bạn như quên cả thời gian. Chúng say mê trong những tiếng cười vang, câu nói khôi hài ý nhị và những trò ảo thuật nhỏ chú Bảy biểu diễn nữa. Nhưng giữa lúc ấy, Quân chột rùng mình sợ hãi vì nó linh cảm thấy một điều bất thường sắp xảy đến. Bất giác, nó đưa mắt nhìn tứ phía. Không có gì lạ cả mà sao cảnh vật thơ mộng lúc nãy bây giờ lại chứa đầy vẻ đe dọa. Nó lắc đầu mấy cái như để xua đuổi sự ám ảnh đột ngột đó là tự trấn an mình nhưng cái cảm giác ghê sợ vẫn còn trong lòng. Lạ quá, sao mình kỳ như vậy? Quân hỏi thầm và đưa mắt nhìn chú Bảy. Nó chột nhận ra cái cảm tưởng bất an chính là ở ...chú Bảy! Phải! Con người ấy vui vẻ, cười mở thật. Nhưng dường như vẫn còn cái gì bí mật ẩn sau bề ngoài giả tạo ấy. Quân định nói cho bạn biết nhận xét của mình thì chột chú Bảy ngưng kể chuyện, ngồi đại xuống đất, hai tay ôm đầu nhăn nhó. Cái gì vậy chứ? Chú ấy đau đầu thật hay giả bộ để gạt bọn chúng?

Quân hoang mang tự hỏi như vậy nó đứng yên một chỗ trong khi Vinh vội chạy lại hỏi:

- Chú ơi, chú nhức đầu phải không ?

Chú Bảy nói gì Vinh nghe không rõ vì nhỏ quá nhưng mỗi lúc sự đau đớn dường như càng tăng lên nên chú Bảy bắt đầu rên rỉ, đôi mắt mở lớn, trông có vẻ lạc thần, mồ hôi trong người toát ra như tắm. Vinh sợ quá, nó cuống quýt gọi bạn:

- Quân ơi, chú Bảy sao thế này?....

Lúc này thì Quân không nghi ngờ chú Bảy giả bộ nữa. Nó chạy lại và nhận thấy sự đau đớn lộ trên khuôn mặt. Nhưng làm thế nào bây giờ? Chính Quân cũng rối lên, nó cũng chỉ biết cúi xuống lay chú Bảy hỏi lớn:

- Chú ơi, sao thế này? Chú có thấy đau nhiều không ...

Chú Bảy chỉ ôm đầu rên rỉ mà không trả lời. Hay là chú ấy bị trúng độc? Không phải, vì đau đầu chứ không phải đau ruột. Cả hai đứa đều cuống lên không biết phải làm gì giữa rừng già heo lánh thế này thì tìm đâu ra bác sĩ bây giờ? Quân chợt nảy ra một sáng kiến và nó cúi xuống lục lọi ba-lô của chú Bảy, hy vọng sẽ tìm được thuốc tạm thời cho hạ cơn đau. Nhưng lục khắp nơi mà chẳng thấy gì cả. Trong ba-lô chỉ toàn là lương khô, dụng cụ đi săn chứ chẳng có gì lạ hết. Giữa lúc ấy, Vinh chợt tìm thấy một mảnh giấy hơi nhàu nhưng khi đọc đến dòng chữ trên giấy thì hai đứa muốn nghẹt thở vì vốn vẹn chỉ có một chữ "ARSENIC" thật đậm. Quân hốt hoảng la to:

- Trời ơi! Thạch tín!

Còn Vinh thì mặt tái xanh vì sợ. Nó muốn nói gì đó nhưng lắp bắp không thành tiếng. Một phút sau, hai đứa lấy lại được bình tĩnh nhưng biết bao nghi vấn quay cuồng trong óc. Chú Bảy bị đầu độc bằng thạch tín chẳng? Có lẽ không phải vì gói thạch tín ở ngay trong ba-lô của chú kia mà. Nhưng tại sao trong ba-lô lại có chất độc đó? Chú Bảy mang theo để làm gì? Chắc phải có gì bí mật ở vụ này mà mình chưa tìm ra. Hai đứa cùng nhủ thầm như vậy và đưa mắt nhìn nhau. Quân nói:

- Vụ này lạ lắm. Nhưng bây giờ mình lo cứu chú Bảy đã rồi hãy tính sau.

- Bằng cách nào chứ? Không chừng lúc tỉnh dậy, biết tội mình khám phá tờ giấy thạch tín, chú ấy dám thủ tiêu mình lắm.

Quân nghe bạn nói rất có lý. Cách hay nhất là rời khỏi chỗ này tìm bác sĩ tới để tránh mọi rắc rối về sau. Nhưng Quân lại không nỡ bỏ chú Bảy ở rừng U Linh một mình trong tình trạng này. Nó thầm tính, từ đây về ven rừng, chỗ có người ở cũng gần 5 cây số. Hai lần đi và về như vậy cũng mất hơn một tiếng, lâu quá. Một thời gian dài như vậy đủ để xảy ra thêm nhiều biến cố mới. Nó thấy bối rối, không biết ứng phó ra sao và đưa mắt nhìn chú Bảy. Lúc này, có lẽ cơn đau đã hạ xuống nên chú Bảy bớt rên nhưng đôi mắt lại trắng dã trông thật dữ tợn, miệng lẩm bẩm như người nằm mơ. Đôi bạn vội cúi xuống cố gắng lắng nghe. Biết đâu những lời nói của chú Bảy trong khi mê man lại đem tới một vài tia sáng rọi vào vùng bí mật đen tối của biết bao việc kỳ quái xảy ra vào sáng nay? Tiếng chú Bảy mới đầu còn nhỏ nhưng sau lớn dần, đứt quãng như sắp hết hơi và đầy hoảng hốt.

- Đó... ngôi nhà mờ...ghê gớm... và những kẻ còn có chút lương tâm.. Trời ơi, tôi chết mất...

Vinh và Quân đứng nghe mà mặt tái xanh rợn da gà. Điều này thì chắc hai đứa sẽ đứng tim mà chết. Lúc

này, chú Bảy trông dữ tợn như một con ác quỷ trước khi gục ngã, đôi mắt trắng dã, sắc mặt biến đổi liên hồi, ướt đẫm mồ hôi. Vinh toan bỏ chạy nhưng nó bỗng thấy như chân mình bị chôn chặt lại một chỗ. Quân cũng sợ không kém. Phải làm gì bây giờ chứ! Đôi bạn cùng cảm thấy choáng váng, càng lúc càng thấy hoang mang. Vinh lắp bắp:

- Thôi...chạy gấp...đừng chần chờ ..gì nữa. Coi như không chứng kiến vụ này.

Quân níu tay bạn:

- Không được. Mình bỏ đi bây giờ mà sau này nếu chú Bảy chết ở giữa rừng thì rắc rối lắm.

Vinh nghe có lý nên đứng lại. Quân quyết định thật nhanh:

- Tao tin là sau cơn đau, chú Bảy sẽ thiếp đi. Lúc đó mình sẽ dùng băng-ca khiêng chú ấy về thành phố.

Ở quận An Trung có một hội từ thiện lập một nhà thương chuyên săn sóc cho người điên. Mình mang chú Bảy tới đó, nhờ họ khám nghiệm xem sao vì tao nghi rằng chú Bảy bị bệnh thần kinh.

Vinh phục bạn quá nhưng không nói ra. Hai đứa hì hục làm tạm chiếc băng-ca bằng hai cây gậy để dựng lều. Đúng như dự đoán của Quân, chú Bảy dần dần thiếp đi. Đôi bạn bắt đầu làm nhiệm vụ "tái thương". Quân khôi hài mà mặt mày nhăn nhó:

- Chắc tại tụi mình đi chơi hôm nay không coi ngày!

CHƯƠNG 2

Sáng hôm sau, đôi bạn hẹn gặp nhau rất sớm mặc dầu chúng đều thấy mệt mỏi với cuộc hành trình hôm qua. Sau một đêm dưỡng sức, hai đứa đều thấy thoải mái, nhưng lúc này, biết bao nhiêu nghi vấn lại được nêu ra. Đôi bạn đồng ý với nhau rằng trong những biến cố hôm qua, có rất nhiều bí ẩn. Từ vụ dòng suối Tiên bị nhiễm độc đến những lời nói từ tiềm thức của chú Bảy trong khi mê man. Tất cả đều được bao trùm bởi một màn đen dày đặc. Vì tính hiếu kỳ, hai đứa đều muốn khám phá mọi uẩn khúc nhưng thật tình thì chúng hơi ngán, nhất là Vinh vì nó vốn nhát gan. Nhìn vào mắt bạn, Quân biết ngay tâm trạng của Vinh vì chính nó cũng đang muốn làm "thám tử" mặc dù hơi sợ. Quân đề nghị thật bất ngờ:

- Mình hãy bắt đầu cuộc điều tra bằng cách lại nhà thương điên thăm chú Bảy xem có manh mối gì không?

Vinh do dự một chút rồi gật đầu. Quân trầm ngâm một lát mới nói:

- Trước khi lại nhà thương điên, tao nghĩ mày nên biết một vài điều khá quan trọng. Nơi đó, theo lời ba tao nói lại, có rất nhiều huyền thoại ghê gớm trong quá khứ mặc dầu nó không phải là chỗ hoang vu không người lui tới. Phải, cách đây gần 20 năm có một người Tàu đến đây lập nghiệp và xây một ngôi biệt thự khá rộng tức ngôi nhà thương bây giờ. Chủ nhân sống một cuộc đời lạnh lẽ, ít giao thiệp với bên ngoài. Ông ta ở đó được khoảng 8 năm thì sóng gió bắt đầu nổi lên. Ma quỷ quấy phá ngôi nhà um tùm ấy. Vào những đêm mưa to gió lớn, người ta đồn rằng có những bóng trắng hiện ra trong sân, khóc lóc rồi lại hú lên từng tràng ghê rợn. Khu vực đó vắng dần vì dân chúng sợ hãi mà bỏ đi. Chủ nhân về sau hoá điên và ngã từ nóc xuống chết. Đứa cháu của ông ta sau một đêm về ở trong ngôi nhà đó, sáng hôm sau cũng chỉ còn là một cái xác không hồn.

Vinh rung mình khi nghe xong câu chuyện đó. Nó thấy mình sắp phải đương đầu với những gì ghê gớm nhất trên thế gian này, và hơi hối hận vì lúc này đã bằng lòng theo Quân tới nhà thương. Có lẽ cảm thông được nỗi lo sợ của bạn nên Quân nói tiếp:

- Mày đừng lo vì thật ra chính gia đình tao cũng không biết câu chuyện ấy là sự thực hoàn toàn hay do thiên hạ có một mà nói mười vì sau biến cố cuối cùng là người cháu của chủ nhân bị chết thì ngôi nhà bị bỏ hoang và từ đó không còn ai nghe nói tới ma quỷ nữa. Ba tao dọn về đây sau vụ đó chừng nửa năm mà từ đó đến giờ, chẳng còn thấy ma quỷ xuất hiện nữa.

Vinh hỏi nhanh:

- Thế có ai tìm được câu giải đáp cho những hiện tượng ghê gớm đó không?

Quân lắc đầu đáp:

- Chưa có câu giải đáp nào chắc chắn nhưng cũng có nhiều giả thuyết được nêu ra. Những người dân thật thà; mê tín ở vùng này thì cho rằng chắc ngôi biệt thự xây nhằm lên mồ mả của người chết nên bị các linh hồn khuấy phá. Riêng ba tao lại nghĩ rằng chắc chủ nhân có dính líu tới những việc làm phi pháp nên có thể sau một vụ phản bội hoặc thanh toán nhau vì tiền bạc, ông ta trốn lên sống ở vùng này nhưng vẫn bị đồng bọn tìm được tung tích và hạ sát. Còn những vụ ma quỷ chắc cũng chỉ là tác phẩm của bọn người bí mật nhằm dọa dân chúng để họ lánh đi chỗ khác hầu chúng dễ thực hiện những âm mưu bất chính mà thôi.

À, về giả thuyết thứ nhất, tao nhắc cho mày nhớ rằng, xế bên nhà thương điên có một nghĩa địa hoang tàn, thê lương để chôn những người vô thừa nhận. Ở đó có một ông già gác nghĩa trang nhưng vì đã lớn tuổi nên ông ấy cũng ít làm việc và nghĩa địa trông như nơi "hội họp của những oan hồn uổng tử".

- Thế gần đây còn việc gì quái dị xảy ra nữa hay không?

Quân ngần ngừ suy nghĩ như để nhớ lại rồi đáp:

- Mày để tao kể từ từ đã. Sau một thời gian bỏ hoang chừng 7,8 năm thì một hội từ thiện ở Saigon, nhận thấy nơi đây khí hậu mát mẻ, rất tốt cho người bệnh nên liên lạc với con cháu của người chủ cũ, mua lại căn biệt thự đó rồi sửa sang thành ngôi nhà thương miễn phí dành riêng cho người điên tứ cố vô thân hay nghèo khổ. Từ dạo đó, mọi việc đều êm đẹp nhưng cách đây 3 tháng, một người y tá đang làm việc bỗng nổi cơn điên và bỏ vào rừng mất tích.

Ngừng một chút, Quân tiếp:

- Bây giờ tao muốn vào thăm chú Bảy cũng là để được thấy tận mắt những gì bên trong đó vì không chừng, chú Bảy có liên hệ với những ma quỷ trước chẳng?

Vinh gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Hai đứa nắm tay nhau ra cửa. Trời hôm nay đẹp và tươi sáng quá. Những đám mây trắng bông bành trôi trên nền trời xanh thẳm làm cho những tia nắng mặt trời như bớt gay gắt lại. Vinh muốn ngâm lên một câu thơ nhưng đầu óc nó lại nặng trĩu với những việc dồn dập vừa xảy ra. Nó lặng lẽ bước đi bên cạnh bạn cho tới khi ra khỏi quán thì có tiếng của Quân:

- Vinh à, tới nơi rồi.

Đó là một ngôi nhà thương khá lớn, đầu chỉ có một tầng nhưng diện tích lại rộng rãi, trông rất có vẻ khang trang với những bức tường quét vôi trắng và cây cối được trồng thành hàng cẩn thận. Nếu không nghe câu chuyện lúc nãy thì chắc hẳn Vinh không thể tưởng tượng được ở đó lại có những huyền thoại kỳ ma quái. Nó đang còn suy nghĩ mông lung thì Quân đã tiến nhanh lại chỗ người gác cổng, nói thật lễ phép:

- Chào bác. Tụi cháu có thể vào thăm người đàn ông mới được chở vào đây hôm qua không ạ?

Người gác cổng không trả lời vội, ngắm nghía hai đứa một lúc rồi mới nói:

- Tôi báo cho hai cậu một tin buồn là người ấy đã chết rồi!

Chết! Tiếng ấy thật bất ngờ và mạnh mẽ như sét đánh ngang tai. Vinh và Quân không ngờ được mọi việc lại diễn tiến như vậy. Chúng đứng ngẩn người, mặt mày ngơ ngác như kẻ mới từ cung trăng tới. Cái chết của chú Bảy có vẻ đột ngột và êm thắm quá nhưng đồng thời cũng mang theo tất cả bí mật xuống tuyền đài. Quân vốn bình tĩnh hơn bạn nên sau một lúc "mất hồn", nó hỏi người gác cổng:

- Thưa bác, thế ở đây đã tìm được lý do tại sao chú ấy chết chưa ạ?

- À, vị bác sĩ Giám Đốc bận công việc đã về Saigon ba ngày nay, có lẽ vài ngày nữa mới lên đây nên chưa có ai khám nghiệm được, vì vậy cũng chưa biết rõ lý do.

Quân ngần ngừ một chút rồi hỏi thêm:

- Tụi cháu có thể vào thăm xác chú ấy không ạ?

- Được, luật lệ nhà thương có bao giờ cấm cản việc ấy đâu.

Nói xong, ông ta quay người trở vào trong khi đôi bạn nắm tay nhau theo bèn gót. Chúng bỗng có cảm giác sờ sợ, dường như bầu không khí nặng nề quá. Tiếng hò hét của những người điên từ trong vang ra nghe như tiếng nói của các oan hồn từ bên kia thế giới vọng qua. Hai đứa quên phắt ngay cái ý dò xét nhà thương điên mà chúng lầm lũi bước theo người gác cổng cho đến khi ông ta dừng lại ở một khu cuối nhà thương nói:

- Căn nhà trắng ở phía bên trái là nhà xác. Các cậu cứ vào đó, chỉ có một cái xác thôi, không sợ nhầm.

Nói xong, ông ta đi ra trong khi đôi bạn đứng sững một chỗ. Một phút trôi qua, Quân sức tình vội đi lại phía nhà xác và rụt rè đẩy cửa vào.

Một luồng gió lạnh toát thổi tạt qua làm chúng rợn tóc gáy và như muốn run lên. Căn nhà xác này tối tăm, âm u quá vì chỉ có một cửa ra vào duy nhất và một cửa sổ ở bên hông nhưng đã được khép chặt đến hoen rỉ. Quân tìm được công tắc điện và bật đèn lên nhưng đèn lại không cháy có lẽ vì để quá lâu nên dây điện đứt hay hỏng sao đo. Một đám mây vừa che khuất mặt trời làm mọi vật tối sầm lại như đồng loã với bầu không khí u ám này. Đôi bạn muốn quay trở ra nhưng như vậy thì hèn nhát quá. Hơn nữa, bây giờ là ban ngày chứ đâu phải ban đêm mà sợ ma?

Sau cùng, chúng lấy hết can đảm bước nhanh vào cuối phòng và thấy một xác chết được phủ vải trắng kín mít. Quân run run dỡ tấm vải trắng và khuôn mặt quen thuộc của chú Bảy hiện ra. Mặt chú xám ngoét nhưng trông hiền từ như lúc mới gặp bên bờ suối Tiên chứ không có gì dữ tợn. Bớt sợ, Quân sáng suốt hẳn lại, bảo Vinh:

- Mình thử lục áo, túi quần bộ áo sẫm của chú ấy đang mặc xem có tài liệu gì không?

Vinh vốn nhát gan nên nó lắc đầu, xúi bạn:

- Thôi, ra đi Quân ơi! Chú ấy chết thật rồi mà!

"Cái thằng thật vô dụng", Quân nghĩ thầm như vậy và toan lục lọi thì chợt cánh cửa ra vào duy nhất bị một bàn tay vô hình khép chặt lại. Trời ơi! Đôi bạn sợ tái mặt, mắt chúng mở thao láo nhìn cánh cửa định mệnh. Quân vội kéo tấm vải lên, che mặt chú Bảy rồi lấy hết sức người, chạy ra tông vào cánh cửa. Nhưng ngoài sức dự liệu, cánh cửa bật ra ngay vì không có ai khoá chốt gì cả làm Quân mất đà, nhào ra ngoài suýt ngã. Tuy thế, cái mừng làm cho bọn chúng quên hết và hai đứa cầm đầu chạy thật nhanh ra ngoài, quên cả chào bác gác cổng đang tròn xoe mắt nhìn chúng.

Sau một lúc, có lẽ đã mệt quá nên hai đứa đứng lại bên vệ đường, ngồi xuống một gốc cây để thở. Vinh nói:

- Ghê quá! Tao có cảm tưởng như mới từ địa ngục trở về.

Quân thở dốc không trả lời. Nó đang mãi nghĩ tới hậu quả cái chết của chú Bảy. Bây giờ thì mọi điều mỗi đều tất nghẽn. Tất cả bí ẩn đều do chú Bảy mang tới và cũng theo cái chết của chú Bảy để chôn vùi mãi mãi. "Không thể như thế được." Quân nghĩ thầm như vậy rồi hỏi bạn:

- Vinh à, mày có cách gì không?

Vinh hơi suy nghĩ một chút. Con sợ đã qua rồi và bây giờ nó bị tính hiếu kỳ giục phải khám phá ra mọi việc. Dòng suối Tiên êm đềm, những giờ phút nghệt thở tuy hơi sợ nhưng cũng thích thú. Vinh chợt nghĩ ra

một việc, nó quả quyết:

- Mình phải tìm lại cái ba-lô của chú Bảy đã bỏ lại trong rừng U Linh hồi hôm qua.

- Phải đấy - Quân la lên mừng rỡ. Dù sao cũng còn một tia hy vọng cuối cùng tuy mong manh nhưng cũng vẫn là hy vọng. Nó bảo Vinh:

- Mình đi ngay bây giờ chứ? Hay để chiều nay?

- Không được! Sáng nay tao không xin phép để đi đến chiều mà trưa nay cũng không ổn vì ở trong rừng mau tối, nguy hiểm lắm. Tao đề nghị sáng mai hãy lên đường.

Quân nghe nói có lý nên gật đầu chấp thuận. Phút chốc chúng quên đi cái xác chết của chú Bảy và lòng tràn đầy hy vọng.

CHƯƠNG 3

Tối hôm đó, trời chợt chuyển mưa như trút nước. Hôm may là thứ bảy nên các nhân viên trong nhà thương đều về nhà, chỉ còn một người y tá trực nhưng ông ta cũng vừa ngã bệnh bất ngờ nên phải ra về. Còn lại một mình trong nhà xác bệnh viện để canh xác chú Bảy, Ba Bốp thấy rợn người. Trong phòng, điện bị hư nên chỉ có ánh nến chập chờn trên xác người chết, tạo thành một khung cảnh ma quái. Trước kia, Ba Bốp là một tay du đảng chọc tời khuấy nước mà ngay hôm nay cũng vậy, hắn vẫn tiếp tục dấn sâu vào con đường của ác quỷ, giết người không gớm tay. Trong đời, hắn từng giết hàng chục người vô tội mà vẫn không mảy may xúc động. Vậy mà tối nay, chỉ ngồi gần xác chết, hắn lại thấy sợ. Không phải Ba Bốp hối hận tội lỗi của mình mà chính vì xác chết có ...quá nhiều liên hệ với hắn. Phải, từ những cuộc đi chơi, vượt đèo leo núi, qua không biết bao nhiêu nguy hiểm, Ba Bốp đều có một người bạn chí thân là chú Bảy. Thế mà cách đây ba hôm, Ba Bốp lại nhả tâm nhúng tay vào vụ giết người bạn chí thân ấy. Giờ đây, hắn sợ chính là xác chết sẽ nhòe đây, cất tiếng nói của một ông toà để đòi món nợ máu. Lại nữa, ở một nơi ghê gớm như chỗ này là nhà xác, trời hôm nay lại mưa lớn như để tiếp tay với người đã chết oan ức thanh toán món nợ thù.

Ba Bốp châm thuốc lá hút, bước ra cửa và nhìn ra ngoài. Ngoài trời tối đen như mực, tiếng mưa gió gầm thét dữ dội tựa như tiếng sóng biển nổi loạn nhắc cho hắn nhớ một kỷ niệm mười năm về trước. Cũng một buổi tối trời mưa lớn, giống hệt như bữa nay, hắn đã nhúng tay vào tội ác lần đầu tiên qua cái chết của một người khách lạ. Hồi đó, Ba Bốp còn là một nghĩa quân, đóng gần vùng biên giới Việt-Ai Lao, một nơi có rất nhiều người Thượng thật thà và mê tín. Ba Bốp sống một cuộc đời thiếu thốn, khổ sở không phải vì lương tháng không đủ tiêu mà chính vì hắn mắc phải tật bài bạc. Tiền lương chỉ sau một đêm đánh bài là không cánh mà bay. Rồi đến chiều nọ, một người khách lạ ghé qua nhà hắn xin trọ một đêm với số tiền khá lớn. Lòng tham nổi lên, lại thêm sẵn ở cơn túng quẫn, Ba Bốp đã sắp đặt một âm mưu ghê gớm và kỹ càng. Đêm hôm đó đến phiên hắn trực suốt đêm ở đồn nhưng vào khoảng hai giờ sáng thì hắn lén về nhà. Lúc ấy trời mưa rất to và khi Ba Bốp đẩy cửa vào thì dưới ánh chớp lập loè, người khách trọ đang say ngủ trên cái giường cũ ọp ẹp. Mặt ông ta như còn phảng phất nét kinh hoàng của một cơn ác mộng. Sau một lúc do dự, hắn bắt đầu làm công việc thủ tiêu xác chết. Phải nói là thủ tiêu xác chết vì đêm ấy, người khách lạ đã ngủ giấc ngàn thu do liều độc được cực mạnh được hoà vào nước uống. Ba Bốp ..cắt đầu xác chết và lấy chum ruột rời khỏi thân mình. Xong, hắn đem xác chết ra ngoài trời, nhờ nước mưa rửa sạch hết vết máu. Thân mình được bỏ lại trong sân nhà còn cái đầu và chum ruột thì hắn mang tới, mắc vào hàng rào kẽm gai phòng thủ trong đồn. Vụ án mạng được bố trí thật chu đáo nhưng khi vừa hoàn tất xong tội ác, sắp trở về đồn thì Ba Bốp bỗng lạnh người, do một giác quan thứ sáu, hắn quay lại và bắt gặp... Một đôi mắt nhân chứng! Đôi mắt thật nghiêm khắc đã chứng kiến tất cả mọi bí mật. Những giọt nước mưa lạnh toát nhỏ dài trên mặt làm Ba Bốp thấy tỉnh táo rồi theo phản ứng tự nhiên, hắn định chồm tới, giết nốt nhân chứng ấy thì...

- Đừng sợ. Tôi không có ý tố cáo anh đâu Ba Bốp à!

Giọng nói quen thuộc làm Ba Bốp khựng lại, hắn dần dần nhận ra đó chính là chú Bảy - một người bạn khá thân - tôi cũng đang cần một số tiền, chúng ta có thể hợp tác với nhau. Mình sẽ rời khỏi nơi đây trong

vòng một tháng để xoá bỏ dĩ vãng.

Thế rồi hẩn gật đầu chấp thuận.

Còn cái xác của người khách lạ, sáng hôm sau, những người Thượng ở gần đó tìm thấy cái đầu xám ngoét vì mất hết máu cùng khúc ruột. Đúng như dự tính của Ba BỐp, với đầu óc mê tín nặng, họ đề quyết ngay đó chính là ma lại và giải thích rằng: có lẽ con ma lại đã biến thành người rồi đêm tối bay ra ngoài rồi bị vướng hàng rào kẽm gai nên không trở về được. Lý luận ấy thật khô hời nhưng lại là một đồng loa đắc lực nhất cho Ba BỐp vì sau đó, những người Thượng đã đem cái xác đốt cháy thành than vì họ cho rằng chỉ có ngọn lửa mới thiêu hủy được vĩnh viễn các hồn ma.

Ngọn lửa ấy đã đem theo tất cả bí mật và vụ án mạng chìm vào dĩ vãng.

Hồi tưởng lại việc ấy, đã 10 năm trôi qua mà Ba BỐp tưởng chừng như đó là một cơn ác mộng đêm qua. Đó là nguyên do khiến hẩn trở thành bạn thân của chú Bảy và nó cũng đánh dấu những bước đầu tiên của con đường tội ác.

- Phải chi hồi đó... - Bất giác Ba BỐp thốt lên câu đó nhưng hẩn kịp ngưng lại. Lúc này hẩn đột nhiên thấy hối hận và nhận ra tiền bạc, danh vọng...tất cả những cái đó chỉ là phù du và không đem lại được chân hạnh phúc cho con người...

- Kịch, kịch...

Những tiếng động ấy làm cho Ba BỐp giật nảy mình. Hẩn sờ tay vào cán dao và quan sát tứ phía. Không có gì lạ hết, trời vẫn mưa to - Chắc mình tưởng tượng - Ba BỐp thầm nghĩ như vậy thì đúng lúc ấy, một con mèo đen ở đâu nhảy ngang xác chết, làm đổ một cây nến xuống sàn tắt ngấm. Con mèo chạy vụt ra cửa, lách qua khe cửa chạy ra ngoài.

Ba BỐp nhìn theo thì chợt một cơn gió mạnh xô vào nhà, lùa qua khe cửa làm tắt nốt cây nến còn lại. Mọi vật trở nên tối đen, hẩn cuống quýt, vừa thắp sáng lại cây nến thì những tiếng "kịch, kịch..." lại nổi lên và lần này Ba BỐp nghe rất rõ chính là ở chỗ người chết phát ra. Hẩn điếng hồn, chăm chú nhìn thì miếng drap trắng đắp trên mặt xác chết tung lên và xác chết bắt đầu đứng dậy - "Quý nhập tràng" - Ba tiếng ấy thoáng qua óc Ba BỐp rất mau nhưng hẩn không còn đủ sức làm được gì nữa. Hình ảnh xác chết lập loè, lúc ẩn lúc hiện qua ánh sáng yếu ớt, lung linh của cây nến còn sót lại, từ từ bước đi về phía Ba BỐp. Hẩn muốn la lên một tiếng thật lớn nhưng lưỡi cứng đờ, ú ớ không ra hơi, đôi mắt trợn trừng đầy kinh hoàng, mặt tái xám. Ba BỐp như một tội nhân đang chờ đợi con quỷ nhập tràng tới bóp cổ để trả thù.

Xác chết lờ lững tiến tới Ba BỐp, hẩn dựa lưng vào tường, muốn rút dao ra mà không nổi vì bàn tay quá run rẩy. Xác chết tiến tới gần, tới gần, rồi giơ hai cánh tay lên nhưng không phải để bóp cổ Ba BỐp mà chỉ đẩy giạt sang một bên rồi bước ra cửa, chậm chậm mất hút trong bóng tối giữa tiếng sấm chớp ầm ỹ.

Tất cả những việc đó không phải là giấc mơ vì sáng hôm sau, người ta tìm thấy xác chú Bảy nằm sấp trên một ngôi mộ hoang tàn trong khu nghĩa địa vắng vẻ đối diện với nhà thương điên. Nhưng ghê gớm hơn cả là ...tim chú Bảy vẫn còn đập. Xác chết đã sống dậy, sống mãi nhờ một phép mầu nào đó!

CHƯƠNG 4

Sáng nay trời thật đẹp. Cơn mưa lớn tối qua đã mang đi tất cả những gì là u ám tối tăm của vùng cao nguyên giá lạnh. Quân và Vinh trở lại rừng U Linh lần này với tất cả lòng hăng hái và hy vọng. Con đường thật lầy lội do trận mưa nhưng dường như được thu ngắn lại qua câu chuyện sôi nổi của đôi bạn. Tin tức mới nhất Quân thu lượm được là gần đây, không có một kỹ sư Thủy Lâm nào tới vùng này để nghiên cứu kế hoạch khai thác rừng cả. Và như vậy thì người bạn của chú Bảy chỉ là sản phẩm tưởng tượng. Tại sao chú Bảy phải nói dối chứ? Chắc chắn phải có điều gì mờ ám. Đôi bạn chưa được biết vụ xác chết chú Bảy đã sống dậy nên mọi kỳ vọng của chúng đều đặt ở cái ba-lô bỏ lại trong rừng hôm trước. Thế nhưng, khi tới nơi thì cái ba-lô cùng mọi vật dụng... đều biến mất như cơn gió thoảng mất hút ở cuối chân trời. Kỳ dị và bất ngờ quá! Vinh đặt giả thuyết:

- Hay đêm qua trời mưa lớn đã cuốn cái ba-lô theo hoặc thú rừng tha đi rồi chẳng?

- Cũng có thể nhưng rất ít hy vọng vì cái ba-lô khá nặng, nước cuốn đi cũng khó mà vùng này thì làm gì có thú rừng.

- Như vậy thì làm sao bây giờ lại mất?

Quân đáp chắc nịch:

- Có người mang đi chứ còn sao nữa! Một là người vô tình đi ngang đây thấy thì lấy đi. Hai là bọn người bí mật nào đó có liên quan đến chú Bảy đã lấy đi để giữ kín bí mật.

Ngừng một chút, Quân tiếp:

- Có điều lạ là nếu người thuộc phe chú Bảy lấy đi thì tại sao họ biết chú Bảy ngộ nạn ở giữa rừng để tới đây lấy đi? Tao nhớ rằng trên đường về, hôm đó mình không gặp ai cơ mà.

- Như vậy chỉ có chú Ba Bộp biết chuyện thôi! - Vinh chột la lên.

- Đúng rồi. Hôm đó chú ấy hỏi khá cặn kẽ về mọi việc rồi mới chịu nhận chú Bảy vào nằm trong nhà thương. Đáng ngờ lắm!

Chi tiết mới làm đôi bạn phấn khởi đôi chút. Tuy thế, việc này chưa có gì chắc chắn mà cả hai đứa đều không muốn đi không rồi lại về không. Quân đặt ra thêm một giả thuyết mới:

- Tao ngờ rằng trong rừng này có đồng loã của chú Bảy. Mà nhớ rằng hôm mình gặp chú Bảy thì mới khoảng 9 giờ mà đã thấy chú ấy đi theo hướng ra ngoài bìa rừng. Như vậy có thể đêm trước chú ấy đã ngủ trong rừng...

Ngừng một lát, Quân hỏi bạn:

- Mà mày có dám theo tao thám sát trong rừng không? Biết đâu mình chẳng tìm được đầu mối gì khác.

Vinh cũng muốn đi nhưng hơi ngại vì nó còn nhớ rõ lời nói hôm nọ của Quân là chỉ vào chừng mười cây số nữa là có thể có cọp. Cảm thông được ý bạn, Quân trấn an:

- Đừng sợ nguy hiểm vì từ trước đến nay, rừng U Linh vẫn yên tĩnh. Hơn nữa, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?

- Tao sợ mình sẽ lạc đường và như vậy thì rắc rối lắm.

Quân lúc trước thường tham dự nhiều cuộc đi chơi xa nên rất chu đáo. Nó lấy ngay cái địa bàn trong túi ra bảo bạn:

- Với vật này, mình có thể đi thông suốt trong rừng mà không sợ lạc. Nếu cần, lần sau trở lại rừng này, tao sẽ mang theo con Lu.

Lu là tên con chó berger của Quân, khá lớn, thông minh nhưng không ưa người lạ. Vinh nghe tới tên Lu cũng lắc đầu:

- Tao không ưa con Lu. Nếu không có vòng xích ở cổ nó tao có cảm tưởng rằng không ai dám tới nhà mày nữa.

Quân cười cười, lảng qua chuyện khác:

- Thôi, bây giờ tụi mình ấn định lộ trình đi chứ. Tao nghĩ rằng cứ đi ngược dòng Suối Tiên là tiện hơn cả, không sợ lạc.

Thế rồi đôi bạn lại lên đường. Dạo dọc theo bờ suối có hoa dại, nước chảy lững lờ êm đềm là cái thú nhất lại là trong buổi sáng ấm áp đẹp trời như hôm nay nhưng lúc này, cả hai đứa đều bị ám ảnh bởi lời tiết lộ của chú Bảy "Suối Tiên có chứa chất độc" nên chúng chỉ thấy rờn rợn và hốt hoảng mỗi khi có tiếng động mạnh.

Thời gian trôi qua và cuộc thám sát không có kết quả mặc dù đôi bạn đã cố gắng hết sức. Thật ra tìm dấu vết của bọn người bí mật trong rừng thật không khác gì mò kim đáy bể. Quân thấy chán nản nhưng vì lúc này chính nó đề xướng ra việc này nên không kêu ca gì được mà đành làm người kiên nhẫn bất đắc dĩ, chịu khó để ý từng chi tiết một để mong bù lại cái công khó nhọc từ sáng tới giờ. Và rồi, sau cùng, một thành công nhỏ đã tới: Bên bờ suối, đôi bạn tìm thấy những đám cỏ bị gãy rạp nhưng không phải là vì thú rừng chạy qua mà vì vết chân người. Thật vậy, trên mặt cỏ như còn lờ mờ in dấu giày tuy không rõ nhưng cũng đủ để phân biệt với chân thú vật. Quân cúi rạp người xuống quan sát dấu vết ấy và nó nhận biết người này đã đi về hướng tây. Vinh góp ý:

- Tao nghĩ rằng có thể người này ra lấy nước ở suối rồi chở về chằng?...

Quân chợt nhớ ra và nó không khỏi hoảng hốt:

- Nếu vậy thì ông ta có thể bị ngộ độc vì nước suối. Mình gần tới nơi trú ngụ của ông ấy càng sớm càng tốt.

Thế là đôi bạn lại tiếp tục cuộc hành trình một cách gấp rút nhưng thật là xui xẻo vì chỉ mới đi được khoảng năm chục thước thì dấu giày lại mất. Quân vừa chán nản vừa nóng ruột nên gọi bạn:

- Mình cứ tiến thẳng là hơn.

Vinh không phản đối vì chính nó cũng không biết trong hoàn cảnh này phải làm sao nữa. Mọi dấu vết khi ẩn khi hiện thật là kỳ quái. Nhưng dù sao chằng nữa thì cũng cần tranh thủ thời gian vì vết giày kia đã tố cáo rằng người ấy mới có mặt ở vùng này sáng nay vì trận mưa tối qua đã cuốn đi tất cả tàn tích của những ngày hôm trước. Lúc này, đôi bạn quên hết mọi sự nguy hiểm mà rừng U Linh hôm nay cũng vắng bóng dã thú hoặc vì trong lúc mải mê theo dõi mà chúng không để ý mọi vật chung quanh nên cảnh vật thật là yên lặng.

Sinh hoạt của rừng thẳm như dừng lại trước những bước chân dồn dập của hai đứa trẻ. Cuộc tìm kiếm sắp đi đến chỗ tuyệt vọng thì những dấu chân lại xuất hiện. Lần này lại có nhiều bước chân băng ngang con đường mòn lầy lội đầy bùn đất.

"May mắn quá!" Quân nhủ thầm như vậy và siết chặt tay bạn. Tuy thế, chi tiết này cũng làm Quân hơi lo ngại vì chứng tỏ có nhiều người ở đây chứ không phải một người. Mọi việc càng lúc càng rắc rối chứ không giản dị như chúng tưởng.

Mười lăm phút sau, đôi bạn gặp một vùng đất phẳng, chỉ có những cây nhỏ và thưa thớt. Đây là nơi chúng muốn tới vì rải rác đây đó còn những dấu vết sót lại. Từ những đồng tro tàn đến những tờ giấy vung vãi khắp nơi và cả một cái muống sắt nữa, tất cả đều là những bằng chứng hùng hồn tố cáo nơi đây có người lui tới. Vinh tìm được một vài cọc sắt để cắm lều nhưng cái lều đã được nhổ đem đi mất. Hai đứa đứng tần ngần một lúc lâu. Quân nói:

- Mình tới trễ quá. Họ đã nhổ lều và rời khỏi nơi đây. Không còn một tài liệu gì lưu lại.

Vinh đồng ý với bạn vì cuộc di chuyển xem ra có vẻ vội vã nhưng bọn người bí mật đã mang theo tất cả những gì cần thiết để giữ kín hành tung. Nó móc túi, lấy đồng hồ ra xem. Mới có 11 giờ mà Vinh tưởng như đã lâu lắm. Nó ước lượng:

- Có lẽ bọn chúng đã rời khỏi đây lúc 9 giờ. Hai tiếng trôi qua rồi, trễ quá.

Quân không trả lời vì nó mới khám phá được một điều mới. Trên mặt đất còn sót lại một bình nước loại của quân đội, trong đó cũng còn một ít nước, thứ nước trong vắt và có lẫn những cánh hoa rừng dại. Vinh linh cảm thấy một điều gì là lạ và buột miệng:

- Đây là nước lấy ở Suối Tiên?...

Quân im lặng suy nghĩ. Nó nhận thấy những cánh hoa rừng cùng dấu giày bên bờ suối chưa đủ yếu tố để kết luận nước được mức ở Suối Tiên. Nước ở nơi này hay nơi khác thì cũng vậy thôi, làm sao phân biệt được. Thế nhưng, Quân cũng đồng ý với bạn một phần nào về nguồn gốc bình nước. Nó hỏi Vinh:

- Nếu đây là nước ở Suối Tiên thì những người ở đây đều ngộ độc mà chết chứ đâu có ung dung nhổ lều đi nơi khác. Chẳng lẽ bọn người này lại không biết Suối Tiên bị nhiễm độc?

- Không chừng nếu mình đi chừng vài cây số nữa là sẽ gặp xác chết của bọn họ.

Quân lắc đầu nhẹ . Cứ điệu vòng vo này thì sẽ chẳng giải quyết được gì. Nó lục soát khắp nơi một lần nữa nhưng không còn gì đáng lưu ý. Dù vậy, cuộc thám sát hôm nay cũng có ích phần nào vì đôi bạn đã nắm được một yếu tố mới: trong rừng U Linh có người ở và họ đang tiến hành một chương trình, kế hoạch bí mật nào đó. Quan trọng nhất là dường như đó là cả một tổ chức lớn và có liên quan tới chú Ba Bộp- một viên y tá làm trong nhà thương điên.

Tiếng của Vinh chợt vang lên:

- Mà có đoán được âm mưu của bọn bí mật nhằm mục đích gì không?

- Tao cũng không rõ vì từ xưa tới nay, quận An Trung vẫn yên ổn. Mặt dầu rừng U Linh là một cửa ngõ để vượt biên giới sang Lào dễ dàng nhưng ít khi có việc đó xảy ra.

Vượt biên giới! Ba tiếng ấy chợt đánh mạnh vào đầu óc của Vinh. Có thể đây là một tổ chức chuyên đưa

người qua Lào bất hợp pháp! Hơn nữa, theo lời của Quân thì ít khi có vụ vượt biên giới chứ không phải không có, biết đâu, từ trước đến nay vẫn có nhiều vụ bí mật mà người ta không biết? Vinh thấy như mình vừa tìm ra được một đầu mối quan trọng. Nó suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tao cần một cái bản đồ vẽ lại vị trí rừng U Linh, mày có biết mua ở đâu không?

- Ở các tiệm sách chỉ có bán bản đồ đường phố trong quận An Trung, còn cái mày hỏi thì có lợi ích về quân sự nên không phổ biến cho dân chúng. Nhưng nếu cần, tao có thể làm được.

- Thật sao? Tao cần cái bản đồ đó để ước lượng lộ trình của bọn người bí mật vì tao tin rằng sẽ còn có nhiều vụ vượt biên giới nữa chứ không phải đây là lần duy nhất.

Quân hơi ngạc nhiên, hôm nay Vinh có nhiều lý luận nghe được và đã bớt phần nhút nhát. Nó toan khen bạn một câu thì Vinh đã lên tiếng tổng kết "tình hình":

- Mọi đầu mối hiện giờ đều còn mù mờ. Không biết từ dòng Suối Tiên có chất độc đến bình nước của bọn người bí mật bỏ lại rồi hành tung kỳ dị của chú Bảy, tất cả có liên quan gì với nhau không? Nhưng tao lo nhất là ...cái chết của chú Bảy!

- Tại sao vậy chứ?

- Vì mình sẽ bị rắc rối trong vụ ấy. Giả sử chú ấy chết vì bệnh thần kinh thì không sao nhưng nếu chết vì ngộ độc thì chắc chắn mình sẽ có giấy mời của cảnh sát để lên báo trả lời về cái "duyên kỳ ngộ" ấy.

Quân an ủi bạn:

- Đừng lo. Ba tao làm cảnh sát trưởng ở vùng này thì tụi mình được bảo đảm quá còn gì.

Tuy nói thế, Quân cũng hơi lo. Không lo vì sợ bị rắc rối như Vinh mà lo vì sau này nếu cảnh sát nhúng tay vào thì đôi bạn sẽ bị gạt ra ngoài và chúng mất một dịp để ...trở tài trình thám.

Cả hai đứa không bao giờ ngờ được chú Bảy vẫn còn sống!

CHƯƠNG 5

 Hôm sau, khi đôi bạn trở lại nhà thương điên để hỏi thăm tin tức cái chết của chú Bảy thì được ông Hoàng - Giám Đốc bệnh viện- tiếp chuyện. Một vị bác sĩ Giám Đốc lại có dư thời giờ tiếp hai đứa trẻ thì thật là lạ lùng. Vinh và Quân có hơi ngạc nhiên nhưng chúng càng ngạc nhiên hơn nữa khi được nghe câu nói:

- Các cháu à, một chuyện hi hữu vừa xảy ra là chú Bảy đã sống lại.

Câu nói ngắn gọn nhưng làm hai đứa sững sốt. Quân há hốc miệng trong khi Vinh chồm về phía trước. Đây là giấc mơ hay sự thật? Một câu nói thật hay bông đùa cho vui? Nhưng không, mái tóc muối tiêu với cặp mắt kính trắng làm tăng vẻ nghiêm nghị của ông Hoàng, đủ bảo đảm giá trị câu nói vừa rồi. Đôi bạn đưa mắt nhìn nhau. Chúng còn nhớ rõ từng chi tiết của buổi chiều hôm kia khi vào thăm xác chú Bảy, từ khuôn mặt xám ngoét của người chết đến việc làn gió thổi khép cánh cửa lại làm chúng hú hồn. Vậy bây giờ tại sao lại có những chuyện quái đản như thế? Lúc mới gặp đôi bạn, chú Bảy thật là vui vẻ, sau đó chừng vài tiếng đồng hồ thì bị đau đầu, chở vào nhà thương, chú Bảy đã thực sự tắt thở với sự xác nhận của các nhân viên trong bệnh viện. Vậy rồi chỉ một đêm sau, xác chết lại trở về đời sống nơi dương thế. Trời ơi! Sao những chuyện kinh dị như vậy lại có thể xảy ra được chứ? Phải giải thích ra sao với bao hiện tượng kỳ quái đã xảy ra dồn dập suốt mấy ngày nay?... Có lẽ hiểu được nỗi thắc mắc của hai đứa trẻ, ông Hoàng lên tiếng:

- Hôm nay, bác dành một ít phút tiếp chuyện với hai cháu cũng là để tìm cách giải thích việc lạ lùng này. À, các cháu hãy kể lại từ khi mới gặp chú Bảy xem sao.

Vinh nhường cho bạn kể lại câu chuyện. Quân kể rất mạch lạc, đầy đủ trừ việc khám phá được tờ giấy để chữ ARSENIC trong ba-lô chú Bảy vì nó sợ có "hại" tới cuộc "điều tra" của chúng. Ông Hoàng nghe rất chăm chú rồi kết luận:

- Hiện giờ bác chưa thể nói gì chắc chắn nhưng bác nghĩ rằng, có lẽ lúc được đưa vào đây chú Bảy chưa chết mà nhân viên y tá đã lầm lẫn tưởng chú ấy chết rồi, đem bỏ vào nhà xác. Nửa đêm, nạn nhân sống dậy nên mới có cảnh "quỷ nhập tràng".

Ngừng một chút ông Hoàng tiếp:

- Còn về chú Bảy thì chỉ là một người điên không hơn không kém. Bác xin xác nhận với các cháu là nước Suối Tiên không hề có chất độc vì bác thường qua Ty Y Tế luôn, làm gì có chuyện đó. Chuyện này đã nói lên được sự mất quân bình trí óc của nạn nhân và ngay cả bây giờ, khi sống dậy chú Bảy cũng đã hoàn toàn mất trí dù rằng bác chưa tìm được đầu mối của sự điên loạn bắt nguồn từ đâu.

Đôi bạn lắng nghe và cảm thấy hữu lý nhưng dù sao cũng chỉ tạm được vì giả thuyết của ông Hoàng không có gì chắc chắn. Quân đưa mắt nhìn bạn rồi xin phép được đi thăm chú Bảy một chút. Ông Hoàng gật đầu và không quên căn dặn:

- Các cháu đừng tiết lộ vụ này ra ngoài nhé. Dư luận xôn xao vô ích. Bác nghĩ rằng đây chỉ là một sự nhầm lẫn.

Đôi bạn vâng dạ rồi theo ông Hoàng. Đây là lần thứ nhất chúng bước vào khu của người điên. Vượt qua

một hành lang khá dài với những tiếng cười ghê rợn, hò hét, đập phá làm thành một thế giới quái đản. Nhà thương rộng mà ngột ngạt quá. Nếu không có người dẫn lối chắc hai đứa đã trở ra từ lúc này.

Tới một ngã rẽ, ông Hoàng nói:

- Các cháu cứ vào thăm chú Bảy ở phòng 13 nhưng nhớ là vài phút thôi vì bác sợ nạn nhân nổi cơn điên bất ngờ. Bác có việc đi đặng này một chút.

Phòng số 13! Con số thật xui xẻo nhưng biết đâu lại chẳng lạ may mắn trong trường hợp này? Vinh toan nó nhận xét ấy với bạn thì Quân đã đẩy cửa phòng định bước vào nhưng nó chợt lui ra lập tức. Vinh ngạc nhiên định hỏi thì Quân đã ra dấu im lặng rồi ghé mắt nhìn vào phòng. Vinh làm theo bạn và nó nhận thấy chú Bảy mặc một bộ đồ sọc xanh- thử đồng phục dành cho người điên ở nhà thương - đang say mê nhìn qua khe cửa sổ ra sân. Lạ quá, cử chỉ của chú Bảy giống như một nhà thám tử hay tên ăn trộm rình mò điều chi chứ không phải của một người điên. Vinh cố nhón gót lên định xem chú Bảy đang nhìn gì nhưng nó vô ý đụng vào cánh cửa kêu một tiếng hơi lớn. Nghe tiếng động, chú Bảy giật mình quay phắt lại. Khi thấy hai đứa trẻ, nét mặt hoảng hốt của chú Bảy chuyển sang ngạc nhiên rồi giận dữ. Vinh sợ quá nói không ra hơi:

- Chú...Bảy...còn nhớ...tụi cháu không?

Cặp mắt đỏ ngầu của chú Bảy mở lớn rồi đột nhiên chú hét lớn:

- Chú với cháu cái quái gì ? Hai thằng nhãi này là ai? Đi, đi ngay! Tao cắt cổ từng đứa bây giờ!

Cả hai đứa giật mình. Quân cố nói:

- Chú Bảy, chú không ...

- Chú cái gì? Cút mau!

Dứt lời, chú Bảy nhấc ngay một cái ghế ném mạnh về phía bọn chúng. Vinh lui ra ngoài rồi nhanh tay đóng sập cửa lại, vừa đỡ được cái ghế từ trong bay ra đánh ầm một tiếng. Hú hồn, Vinh kéo tay Quân, nói nhanh:

- Chuồn mau. Chú Bảy điên thật rồi.

Đôi bạn chạy thật mau ra ngoài đường. Đến nửa chừng thì Quân quay trở lại. Vinh ngạc nhiên:

- Mà còn luyến tiếc gì nữa?

- Mình cần vòng lại xem lúc này chú Bảy đã rình việc gì ở ngoài sân. Tao ngờ rằng còn nhiều uẩn khúc chứ không phải là một cử chỉ vô tình trong khi điên loạn của chú Bảy đâu. Tao còn nhớ khoảng sân đó ở gần cửa sau bệnh viện.

Thế rồi hai đứa trở lại và đi nhanh về phía cửa sau. Dưới một bầu không khí êm mát của buổi sáng cao nguyên, Vinh và Quân thấy một chiếc xe vận tải loại nhỏ đậu ở góc trái. Những nhân viên y tá mặc sắc phục trắng đang khuân từng thùng gỗ khá lớn một cách cẩn thận. Quân quan sát một chút rồi nói:

- Đây chỉ là những thùng thuốc men và dụng cụ y khoa cần thiết. Cứ vào khoảng vài tuần lại chở ở tỉnh về, không có gì lạ hết.

Vinh gật đầu đồng ý với bạn. Nhưng cũng lúc ấy, nó thoáng thấy một khuôn mặt hiện ra trên khung cửa sổ phòng chú Bảy qua bức màn mỏng. Lạ quá! Vinh suýt kêu lên nhưng kịp dừng lại và kéo tay bạn. Quân quay lại thì một làn gió tạt ngang, thổi bay rèm cửa cho thấy không có ai đứng ở đó cả.... Hay mình hoa mắt

trông lắm? Vinh còn phân vân tự hỏi thì có tiếng của Quân:

- Tại sao tội mình từ này cứ thắc mắc về hành động của một người điên nhỉ?...Thêm chút nữa khéo chính mình cũng điên.

Vinh bật cười và thấy bạn có lý. Chú Bảy đã được ông Hoàng chứng nhận là mất quân bình thần kinh thì đâu còn việc gì phải quan tâm đến chú ấy nữa. Điều tra bằng phương pháp khác có lẽ còn hy vọng hơn. Nghĩ thế, Vinh nói:

- Mình nên tìm đầu mối khác tốt hơn...

Quân ngắt lời:

- Tao định giăng ra một cái bẫy nhưng coi bộ khó khăn quá.

- Bẫy là thế nào mới được chứ?

- À, mày đã biết chú Bảy còn một số đồng loã. Một vài ngày nữa, khi hay tin chú Bảy còn sống, tất cả bọn họ sẽ tìm tới nhà thương này để dò la tin tức hoặc ngay cả thủ tiêu chú ấy để tiêu diệt nốt nhân chứng cuối cùng. Mình sẽ đợi chúng ở đây để khám phá ra kẻ đồng loã đó rồi phăng dần thêm những đầu mối mới.

Vinh trầm ngâm:

- Hiện giờ chú Bảy lại không còn sự đe dọa đối với bọn người ấy vì chú ấy đã hoàn toàn mất hết trí nhớ.

- Đừng sợ điều ấy vì người điên có thể nhờ một sự xúc động mà phục hồi được trí nhớ hoặc ngay trong cơn mê sảng cũng có thể tiết lộ những điều sâu kín trong tiềm thức. Chú Bảy cũng vậy. Tao tin rằng mình có thể tìm được một vài chi tiết vì dường như sự điên loạn của chú ấy là bị ám ảnh mà ra.

- Ám ảnh...?- Vinh tỏ vẻ không hiểu.

- Phải! Mày còn nhớ hôm đầu tiên ở rừng U Linh, khi thiếp đi trong cơn đau đớn, chú Bảy đã nói lảm nhảm về ngôi nhà mồ ghê gớm và bí mật dưới âm phủ... Điều này chứng tỏ có một sự thật ẩn sau bức màn đen tối mà mình chưa tìm ra được một tia sáng nào.

- Thế còn cơn đau đầu hôm đó?

- Đây có lẽ chỉ là yếu tố phụ thuộc đưa tới sự điên loạn. Nhưng thôi, nếu mình chỉ trông chờ vào sự tiết lộ của người điên thì hy vọng mong manh và xa vời quá. Tao muốn trở lại kế hoạch đợi đồng loã của chú Bảy tự dẫn xác tới đây. Có lẽ cũng hơi khó thực hiện vì chẳng lẽ mình bỏ công ra ở nhà thương từ sáng đến tối trong mấy ngày liền hay sao?

- Mình có thể dò hỏi nhân viên ở đây xem có người nào tới thăm chú Bảy không?

Quân do dự rồi đáp:

- Cũng được ...nhưng sợ có khi mình hay biết thì đã quá trễ vì bọn gian đã thực hiện xong kế hoạch. Vậy từ nay, mình phải lui tới đây luôn hoặc công khai như lần này hay bí mật dò la tin tức.

Trong khi Quân nói, Vinh ngẫm quan sát địa thế chung quanh. Nó nhận thấy đây là vùng ngoại ô nên rất yên tĩnh và nhà cửa cũng thưa thớt. Phía trái nhà thương, cách khoảng hơn 50 thước mới có một căn nhà ba tầng. Đó là nhà của Ba Bốp. Còn các nhà phụ cận khác đều xa gần 300 thước. Đặc biệt đối diện với nhà

thương là một khu nghĩa địa hoang tàn. Ở đây chỉ có một người gác nghĩa trang đã già, thỉnh thoảng mới chăm sóc sơ sài các ngôi mộ cho có lệ. Vinh nói:

- Ở đây trống trải quá. Muốn có một nơi bí mật để dò xét những người lui tới thăm chú Bảy cũng khó.
- Ồ dễ lắm! Mình sẽ tập làm quen với người chết!
- Làm quen với người chết? Danh từ gì nghe dễ sợ vậy?
- Nghĩa là mình sẽ dùng nghĩa địa để làm "căn cứ" tạm thời. Ở đó vắng vẻ lại đối diện với nhà thương, thật là một nơi lý tưởng.

Vinh cười cười:

- Lý tưởng, nhất là những ngôi mộ hoang với các oan hồn lẫn quất khắp nơi.

CHƯƠNG 6

Mấy ngày nay, Ba Bốp như trở thành một người khác. Căn ác mộng tối nào, lúc "người chết sống lại" không làm cho hắn sợ hãi đến ốm đau nhưng có một tác dụng tâm lý khá mạnh. Ba Bốp bắt đầu suy nghĩ nhiều về dĩ vãng đã qua để hồi hận những tội ác đã gây ra. Hắn như già đi mấy tuổi và trở nên trầm lặng. Phải chăng bản ngã cao quý của con người đã trở lại với một tên sát nhân ghê gớm như Ba Bốp? Điều ấy không ai rõ nhưng dường như hắn muốn thoát ly khỏi cuộc sống "phi pháp" hiện tại. Gọi là cuộc sống "phi pháp" vì bề ngoài, Ba Bốp làm y tá trưởng ở nhà thương điên, một cơ quan từ thiện, nhưng ở trong, hắn đang hoạt động cho một tổ chức bí mật, một tổ chức chỉ có vào chứ không có ra. Chính Ba Bốp cũng biết điều ấy nên mặc dù trong lòng đang "nổi sóng" vì những luồng tư tưởng trái ngược nhưng hắn vẫn giữ kín tâm sự u uẩn trong lòng để tìm một lối thoát thích hợp. Thế nhưng, sự thay đổi đột ngột của Ba Bốp không qua khỏi cặp mắt tò mò của hai nhà "thám tử" tí hon. Đôi bạn mấy ngày nay đã hoài công khi rình rập ở nhà thương điên để tìm đồng lõa của chú Bảy vì tuyệt nhiên không một ai lui tới thăm viếng hay dò hỏi điều gì về chú Bảy cả. Sự việc hơi lạ, ra ngoài kế hoạch của Quân và đôi bạn cũng chưa tìm ra câu giải đáp nhưng bù lại hai đứa trẻ thấy được sự khác lạ ở Ba Bốp. Quân và Vinh lờ mờ đoán được nội tâm của Ba Bốp và chúng hy vọng có thể tìm ra những đầu mối mới ở hắn - đầu chỉ là một hy vọng trong ảo tưởng.

Thế rồi sáng hôm ấy, một buổi sáng u ám, mây xám giăng ngổn ngang đầy trời như để báo trước một điều bất thường, đôi bạn trở lại "thăm" chú Bảy một lần nữa. Lần này, Quân dắt theo con Lu - một con chó berger lớn, lông vàng xám và rất tinh khôn mặc dù... hơi tham ăn. Từng cơn gió oi bức tạt qua một cách nặng nề. Hai đứa trẻ im lặng sánh vai nhau chứ không đùa giỡn hay bàn cãi như mọi khi và ngay cả con Lu cũng hục hặc không "vui". Tất cả dường như đều linh cảm sắp có một biến cố hệ trọng xảy ra...

Lúc đi ngang nhà Ba Bốp, Quân chợt kéo tay bạn dừng lại. Nó vừa thoáng thấy một bóng người leo qua tường vào sân. Với khoảng cách hơn 100 thước, Quân không tin tưởng vào đôi mắt của mình lắm, nhưng lần này chắc không có chuyện lầm lẫn. Vinh thì ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Quân nói:

- Mình ghé lại nhà Ba Bốp ngay đi! Dường như có người đang mưu toan chuyện gì mờ ám...

Đôi bạn rào bước trong khi con Lu hung hăng chạy trước làm Quân phải ghìm bớt dây xích. Lúc tới cổng nhà Ba Bốp thì một luồng khí nóng từ sau nhà tạt ra đem theo những làn khói dày đặc làm hai đứa trẻ muốn sặc sụa.

"Chuyện gì xảy ra?" - Câu hỏi ấy thoáng qua óc Quân thật nhanh và được giải đáp ngay lúc đó bằng những ngọn lửa dữ dội bốc ra từ sau nhà.

- Cháy nhà!

Tiếng la thất thanh của Vinh vừa thoát ra thì con Lu cũng chùn người lại và muốn bỏ chạy vì sợ hãi. Sau những giây phút ngỡ ngàng, Quân chạy nhanh về phía ngọn lửa để tìm cách dập tắt, nhưng lúc đó lửa cũng bùng lên dữ dội. Làn khói đen dày đặc bốc ra từ đám cháy cho biết nguyên liệu đang cháy phải là xăng hoặc chất dẫn hỏa thật nhạy. Dưới áp lực quá mạnh của ngọn lửa, đôi bạn phải bỏ chạy ra ngoài. Quân hét lớn:

- Báo với Sở Cứu Hoả ngay lập tức!

- Bằng cách nào? - Vinh ngớ ngẩn hỏi lại.

Thật là bức mình! Tới nước này mà còn u tối đến thế! Quân nóng ruột nhưng cũng cố ôn tồn:

- Chạy lại nhà thương điên, quay nhờ điện thoại chứ còn sao nữa. Không biết số thì nhờ nhân viên ở đó giúp dùm cho.

Vinh chạy đi còn Quân đứng lại đó với con Lu. Nó rất nóng lòng vì thấy mình bất lực trước đám cháy nhưng vì lúc này gió thổi quá mạnh nên ngọn lửa lan tràn thật nhanh chóng. Lại nữa, trong nhà Ba Bốp dường như có trữ xăng hay một vật dẫn hoả gì sẵn nên thỉnh thoảng ngọn lửa lại bùng lên thật cao, tạt hơi nóng ghê gớm tới tận chỗ của Quân, cách đó gần trăm thước. Vài phút sau thì tầng trệt của căn nhà hoàn toàn chìm trong biển lửa. Dân chúng gần đó đổ xô lại nhưng tất cả đều bó tay vì ở vùng này muốn lại nước phải đi gần nửa cây số mới tới nơi.

Tiếng còi xe cứu hoả từ xa xa hụ lên từng tràng nghe rõ dần làm Quân bình tĩnh trở lại và nó chợt nhớ ra rằng không biết trong nhà Ba Bốp có ai không. Nó nhớ lại bóng người leo tường vào nhà Ba Bốp lúc nãy, có lẽ hẳn là thủ phạm vụ đốt nhà và đã lợi dụng lúc lộn xộn trốn mất. Luồng tư tưởng của Quân bị cắt ngang vì lúc đó, một bóng người xuất hiện ở bao lơn tầng lầu ba. Quần áo và toàn thân người ấy nhuộm đầy khói đen nhưng Quân cũng nhận ra đó chính là Ba Bốp. Hẳn đang bị ngọn lửa tàn nhẫn đẩy lui dần về phía bao lơn không lối thoát. Gió vẫn thổi mạnh và ngọn lửa càng lúc càng lớn hơn. Những tiếng kêu thất thanh vang lên không làm thay đổi được tình hình bi đát của Ba Bốp. Nếu bây giờ có một sợi dây thừng, hẳn có thể chuyền xuống và thoát dễ dàng nhưng lúc này thì hoàn toàn tuyệt vọng.

- Chú Ba Bốp, nhảy đại xuống bãi cát trước nhà đi, không sao đâu!

Tiếng la lớn của Quân bị gió thổi tạt đi và những tiếng ồn ào lấp mất nhưng Ba Bốp vẫn còn nghe được vài tiếng và nhìn xuống dưới. Quả thật, trước nhà có một đồng cát lớn, nếu nhảy xuống chắc cũng an toàn dù đây là lầu ba. Cặp mắt hẳn sáng rõ lên, phản ứng tự nhiên của một người sắp chết tìm thấy đường sống. Nhưng cùng lúc đứng trước hai con đường sinh - tử ấy, Ba Bốp chợt do dự một chút. Hẳn nhớ tới điều mình suy nghĩ mấy ngày qua: tội ác chồng chất ở con người Ba Bốp trong hơn mười năm trời làm hẳn thấy hối hận và muốn được giải thoát. Giờ đây biết đâu ngọn lửa sáng chói kia chẳng là một phương tiện giúp hẳn thoát khỏi sự hối hận? Ba Bốp chợt nảy ra cái ý ở lại để ngọn lửa thiêu sống mình...

- Chú Ba Bốp, nhảy xuống nhanh lên.

Tiếng Quân vang lên giục giã vì lúc này lửa đã ra tới sát bao lơn. Ba Bốp lại thay đổi ý định vì thấy mình không đủ can đảm đền tội và quyết định sau cùng thoáng qua là phải sống! Hẳn dợm người định nhảy xuống nhưng cũng lúc ấy, một cây xà gỗ từ trần nhà rơi xuống, chặn ngang ngực Ba Bốp và đẩy hẳn ngã nhào vào biển lửa sau lưng. Tiếng la hét hãi hùng của mọi người lịm dần vì bóng Ba Bốp đã chìm sâu trong biển lửa...

Nhân viên cứu hoả tới nơi ngay sau đó nhưng việc dập tắt ngọn lửa không phải dễ vì trận hoả hoạn này do xăng gây nên không thể dùng nước dập tắt hoàn toàn được. Căn nhà lại quá nhỏ nên chẳng cứu vãn được gì. Lúc lửa tàn thì tất cả chỉ còn là một cảnh hoang tàn, đổ nát, cháy đen ám khói.

Trận hoả hoạn chỉ kéo dài gần nửa tiếng nhưng có một tầm quan trọng đáng kể. "Phải chăng vì hối hận,

muốn thoát ly ra khỏi tổ chức mà Ba Bốp đã bị đồng bọn thanh toán?" Cả hai đứa trẻ đều tự hỏi điều ấy. Vinh nói:

- Màý còn nhớ được bóng người leo qua tường không ? Hẳn có gì đặc biệt để mình có thể nhận ra nếu gặp lại hẳn không?

Quân lắc đầu nhưng nó cũng nhận ra rằng bóng người ấy có vẻ quen quen. Vinh suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Tao thấy vụ này có vẻ kỳ kỳ vì chẳng lẽ một tổ chức muốn thanh toán đồng bọn lại hành động vụng về như đốt nhà hay sao?

- Vụng về?

- Phải ! Vùng này trống trải quá, dân chúng ở quận này cũng không có nhiều. Tao nghĩ rằng chỉ cần chừng một tuần lễ là tối đa, cảnh sát có thể phăng ra thủ phạm dễ dàng.

- Màý nói có lý nhưng tao nghĩ rằng căn nhà của Ba Bốp có nhiều tài liệu hoặc bằng chứng nguy hiểm cho tổ chức nên cần phải được tiêu hủy. Còn thời hạn một tuần cũng đã quá đủ cho thủ phạm cao bay xa chạy.

Vinh không cãi lại được. Quân tiếp lời:

- Vì vậy mình cần tìm ra thủ phạm càng nhanh càng tốt. Tao nghĩ rằng hẳn chỉ lẫn quất đâu đó chứ chưa đi xa.

- Tại sao vậy?

- Vì thủ phạm không phải kẻ xa lạ. Tao cam đoan rằng hẳn có một vóc dáng quen quen...

Vinh yên lặng không đáp. Lúc ấy nhân viên cứu hoả cũng khiêng được xác Ba Bốp ra ngoài. Cái xác cháy nám đen không còn đường nét gì rõ rệt. Đôi bạn cúi đầu trước xác chết như để chào tiễn biệt người quá cố. Quân cảm khái, nói giọng trầm buồn:

- Người chết là hết, mọi lỗi lầm lúc sống nên bỏ qua. Đáng tiếc chú Ba Bốp đã không giúp gì trong việc điều tra.

Từng cơn gió lộng cuốn tung những bụi tro tàn, báo hiệu trời sắp chuyển mưa. Mây đen kéo đến bao phủ cả bầu trời. Hai đứa trẻ lúc này còn xúc động với cái chết của Ba Bốp xảy ra quá đột ngột nên không thiết tha việc tranh luận nữa. Và chẳng, chúng lờ mờ hiểu rằng vai trò của mình sắp dư thừa vì mai kia, cảnh sát sẽ đến điều tra vụ đốt nhà và từ đó họ sẽ tìm ra tất cả bí mật.

Cảm thông được nỗi lòng của bạn, Quân nói nhỏ:

- Bây giờ tụi mình về vì trời sắp mưa nhưng hãy cố gắng một lần cuối cùng trước khi chịu thua. Biết đâu cái chết của Ba Bốp lại là sự may mắn đưa chúng ta đến thành công?

CHƯƠNG 7

Con Lu chùn người lại và sửa dữ dội. Đôi bạn cúi xuống và nhận thấy trên nền đất ẩm ướt lộ ra một vạt áo sơ-mi. Vạt áo trắng, không cũ lắm nhưng bị bùn đất trát đầy biến thành màu nâu bẩn. Phải chăng đây là vết tích của thủ phạm đốt nhà Ba Bốp bỏ sót lại? Có thể lắm, vì chỗ này là khu đất hoang vắng, cỏ mọc khá nhiều mà lại thuộc phạm vi nghĩa địa nên ít người đặt chân tới. Hơn nữa dường như thủ phạm đã dùng lối này để đột nhập vào nhà Ba Bốp như Quân đã được tình cờ chứng kiến. Sau một chút suy nghĩ, Quân đề nghị:

- Mình thử đào lên xem sao? Đây sẽ là một bằng chứng thật tốt về sau.
- Lỡ có ai vô tình đi ngang, tưởng tội mình âm mưu gì phi pháp thì sao?
- Đừng lo! Ba tao làm Cảnh Sát Trưởng ở đây, mọi rắc rối nếu xảy ra cũng sẽ êm đẹp. Trong nghề làm "thám tử", chúng ta phải chấp nhận những phiêu lưu nguy hiểm.

Thế là hai đứa trẻ hì hục làm việc. Đất vùng này xộp lại trải qua một cơn mưa khá lớn chiều qua nên rất dễ đào. Với mấy cành cây khô dùng thay cuốc xẻng, mặt đất bị đào sâu dần và sau cùng thì...

- Trời ơi! Xác chết ...!...

Phải, dưới sâu lòng đất không phải chỉ có vạt áo sơ-mi mà còn một xác chết! Tiếng kêu kinh hoàng của hai đứa trẻ thoát ra cùng một lúc đợm đầy vẻ kinh hãi. Con Lu cũng lùi lại, rít trong miệng những âm thanh sắc nhọn chứng tỏ sự sợ hãi. Vinh lấp bắp nói không thành tiếng:

- Sao có ..xác chết thế này? Hay ..tội mình đào nhầm mồ mả của ai... thì nguy lắm.

Tuy còn sợ nhưng Quân vẫn biết giả thuyết của bạn là sai lầm. Mồ mả gì mà mới đào nửa thước đã tới xác chết lại không có quan tài gì cả? Nó lạng người rồi nói nhanh:

- Đây là một vụ giết người rồi vùi xác xuống đất. Trận mưa lớn chiều qua đã cuốn bớt phần đất trên mặt lộ ra vạt áo sơ mi; tội mình vô tình đào lên chứ không dính líu gì đến việc này.

Đây là mộng hay sự thật? Đến lúc này Vinh vẫn còn nghi ngờ, nó bước lại gần xem lại cho kỹ. Xác chết là một người đàn ông trung niên, có lẽ đã chôn được 4,5 ngày, sắc mặt nám đen như bị trúng độc nhưng ghê hơn cả là bộ mặt nạn nhân vì ông ta chính là ...chú Bảy !

Lại thêm một khám phá "đáng sợ" nữa. Vinh muốn nói mà nghẹn giọng không ra lời. Quân cũng không hơn gì bạn và nó cảm thấy nghẹt thở, chóng mặt nữa. Vụ chú Bảy rắc rối đến thế sao? Chỉ trong vòng năm ngày gần đây mà một mình chú Bảy đã chết đi, sống lại mấy lần. Đáng sợ hơn nữa là kỳ này, chú Bảy chết một cách âm thầm bí mật, xác bị vùi đại ở nghĩa trang chứ không như lần trước, được các nhân viên y tế xác nhận. Từ hôm qua tới giờ, chỉ mới một ngày chưa gặp chú Bảy mà có thể xảy ra việc này. Vả lại, chú Bảy đã mất trí và được giữ ở nhà thương điên mà còn bị ai giết nữa chứ? Các nhân viên trong nhà thương đã hay biết vụ này chưa? Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng trong đầu óc không tài nào giải thích được. Quân nói giọng tiếc rẻ:

- Mấy hôm trước tao đã nghi ngờ chú Bảy có thể bị giết nên tội mình rình rập hết mấy ngày không có gì. Mới hôm qua xảy ra vụ chú Ba Bốp bị đốt nhà, mình không tới thăm chú Bảy thì bọn người bí mật đã ra

tay. Ghê gớm quá!

Ngừng một chút, Quân đưa thêm ý kiến:

- Có điều tao hơi lạ vì theo sự nhận xét trên khuôn mặt chú Bảy thì chú ấy chết vì độc dược. Tại sao bọn bí mật phải hạ sát bằng độc dược là một phương tiện cần quá nhiều thời giờ cơ chứ?

- Như vậy chính nhân viên trong nhà thương điên đã giết chú Bảy chứ không ai xa lạ. Chỉ có họ mới đủ thời giờ làm công việc đó. - Vinh nói giọng cả quyết.

Quân không chịu, cãi lại:

- Nếu chính nhân viên trong đó giết thì họ sẽ có những cách khác êm thấm hơn, kín đáo hơn. Một người điên có thể bị đau thần kinh hoặc trí não chết bất cứ lúc nào. Một điều lạ nữa là chú Bảy chết vì thuốc độc nhưng lại được chôn cất quá vội vàng đến nỗi sau cơn mưa vạt áo sơ-mi đã lộ ra.

Vinh vặn lại:

- Nhưng bọn người bí mật làm sao bắt cóc chú Bảy được? Tao thấy nhà thương điên chỉ có một lối vào mà lúc nào cũng có người canh.

Lần này thì Quân bí thật, sau cùng nó cũng cố đưa ra một giả thuyết mới:

- Có thể bọn gian đã lợi dụng lúc nhà chú Ba Bộp cháy, mọi người đã đổ xô ra đường mà bắt cóc chẳng? Không chừng mình đã mắc kế diệu hồ ly sơn mà không biết.

Lý luận này không chắc lắm nhưng cũng tạm được. Vinh hỏi thêm:

- Thế còn vấn đề xác chú Bảy ở đây hình như đã được chôn 4, 5 ngày mà mình chỉ mới không gặp chú ấy từ hôm qua thì giả thuyết ra sao?

- À, vấn đề này mới rắc rối. Chắc xác chú Bảy mới chôn ngày hôm qua nhưng bị bùn đất trát lên nên tưởng đã lâu. Nhưng thôi việc cấp thời phải làm bây giờ là báo cảnh sát - Quân dứt khoát:

- Tao phải nhờ ba tao can thiệp vào vụ này, không chần chờ được nữa. Cũng chỉ vì tội mình là hai đứa trẻ mà cứ đòi điều tra một mình nên chú Bảy mới ra nông nỗi này.

Vinh cũng nhận thấy trách nhiệm của mình một phần. Nó hối hận cho những việc làm bông bột lúc trước. Bây giờ thì quá trễ, chú Ba Bộp đã chết, chú Bảy cũng không còn. Hậu quả bi đát quá, ngoài sức tưởng tượng...

Mười phút sau, ông Nam - ba của Quân - dẫn theo mấy người cảnh sát tới nơi. Trước tiên, ông phải trợn mắt trước việc làm của cậu "quí tử" là tìm được xác chết. Đứa con trai của ông không quá công tử như ông nghĩ từ trước đến nay. Nhưng hổ phụ thì sanh hổ tử, cha làm cảnh sát trưởng mà con có máu thám tử cũng không phải chuyện lạ. Thành thật mà nói thì lúc đầu ông Nam cũng hơi bối rối, nhưng sau khi nghe đôi bạn thuật lại đầu đuôi câu chuyện thì chính ông cũng bị hấp dẫn bởi những chuyện lạ lùng ấy. Suốt mấy chục năm trong nghề, chưa bao giờ ông Nam lại gặp một vụ kỳ lạ như thế này. Mọi đầu mối như ẩn như hiện, le lói tựa ngọn đèn trước gió, tắt rồi lại bùng lên. Sau cùng, ông lên tiếng hỏi:

- Quân à, này cả Vinh nữa! Cháu có ý kiến gì không? Bác mới được biết chuyện nên chắc có điểm không được thông suốt lắm.

Quân nhường cho bạn trình bày. Vinh trố hết tài ăn nói để kể lại những gì đôi bạn đã thảo luận trong

mấy ngày qua và cả những giả thuyết hai đứa đặt ra để giải thích cái chết của chú Bảy. Sau khi nghe thật kỹ mọi lý luận, ông Nam nhíu mày nghĩ ngợi. Mấy chục năm trường làm cảnh sát đã cho ông những kinh nghiệm quý báu và già dặn. Lý luận của lũ trẻ chỉ có tính cách hời hợt và vòng vo quá chẳng đi đến đâu. Thấy hai đứa trẻ như chờ đợi một kết luận, ông chậm rãi lên tiếng:

- Bác nghĩ rằng có tất cả 2 chú Bảy!

- Hai chú Bảy? - Đôi bạn kêu lên ngạc nhiên.

- Đúng đó. Chú Bảy thật đã chết khi được chở đến nhà thương điên và xác chết sống dậy chỉ là một vở kịch che mắt mọi người. Lời phỏng đoán cho rằng nhân viên y tế đã lầm lẫn khi xác nhận chú Bảy chết chỉ đứng vững khi chưa tìm được xác chết này. Bây giờ thì mọi việc đã rõ ràng như ban ngày vì xác chết được chôn đã 4, 5 bữa mà cháu chỉ mới không gặp chú Bảy ngày hôm qua.

Đôi bạn hơi ngẩn người vì thấy mình hơi ngốc. Có lẽ bao biến cố đã xảy ra làm chúng "ngu" đi phần nào. Vinh thắc mắc:

- Thư bác, nhưng sao "chú Bảy giả" lại biết đúng lúc "chú Bảy thật" chết để trà trộn vào? Hẳn cố ý ở trong nhà thương điên thì có lợi lộc gì đâu, ở trong đó chỉ toàn là người bệnh với bác sĩ, y tá.

- Hai chú Bảy thật và giả hình như có liên hệ với nhau rất nhiều vì ngoại bộ mặt, tầm vóc giống hệt nhau, hai người ấy lại cùng ở vùng này trong thời gian mấy ngày qua. Còn lý do tại sao giả điên để được vào nhà thương thì dễ lắm, nửa giờ nữa sẽ rõ mọi chuyện.

- Tại sao vậy bác?

- Vì bác đã ra lệnh bắt tên Bảy giả hiệu. Lúc này chắc hẳn chưa biết xác chết đã bị tìm thấy nên còn ung dung giả hiệu, bày trò múa rìu qua mắt thợ.

Quân chợt nghĩ ra một điều gì mới, nó kêu lên:

- Thư ba, theo con nghĩ giờ này "chú Bảy giả" đã cao chạy xa bay, việc khám phá xác chết đã quá trễ.

- Tại sao vậy Quân?

- Thư ba, vì hẳn chính là thủ phạm...đốt nhà Ba Bốp. Vâng, bây giờ con đã nhớ ra và cả quyết rằng bóng người quen quen hôm trước đó chính là "chú Bảy giả". Lúc trước, đâu ai ngờ rằng thủ phạm một vụ đốt nhà có dự mưu lại là một người điên. Lúc này biết hẳn giả điên con mới sức nhớ ra điều này.

Ông Nam hơi giật mình trước điều này. Nếu "chú Bảy giả" đã trốn mất sau khi đốt nhà Ba Bốp thì mọi đầu mối lại tắt nghẽn, không còn biết bắt đầu từ đâu nữa. Thật đây đúng là một ván cờ rắc rối, thay đổi mau lẹ không chừng...

Đúng lúc đó, nhân viên của ông Nam gọi máy báo cáo rằng chú Bảy đã ... ra đi không để lại một dấu tích vào khoảng chiều qua. Nhân viên nhà thương điên tưởng đó là một hành động vô tình trong lúc điên loạn nên không trình lại với cảnh sát. Một áng mây mù lại che khuất mọi hy vọng vừa loé sáng.

CHƯƠNG 8

Quyển Nhật Ký của Ba Bốp đã cháy xem mất nửa phần trên được đôi bạn tìm thấy trong đồng gạch vụn cháy đen sau trận hoả hoạn đem lại một ít ánh sáng. Ba Bốp đã ghi lại đời mình một cách khá đầy đủ chỉ tiếc nửa trên đã cháy nên mọi chi tiết không được rõ ràng. Trong những trang gần cuối, một đoạn văn được đôi bạn chú ý rất nhiều:

....."Từ những lần vượt biên giới thật vất vả với những trách nhiệm nặng nề qua trạm kiểm soát nguy hiểm rồi dừng chân nghỉ ngơi trên vùng đồi Tử Thần, nơi có loài nấm độc mệnh danh là vùng đồi ARSENIC, tôi và người ấy luôn luôn có mặt bên nhau, vậy mà trong một giây điên cuồng, tôi đã giết...."

Đoạn văn chỉ tới đó vì phần sau đã bị cháy mất, nhưng cũng đủ làm "hai nhà thám tử" suy nghĩ. Quân đưa ý kiến:

- Căn cứ vào đoạn này thì có lẽ Ba Bốp đã giết một người bạn nào đó, danh từ "người ấy" quá mơ hồ nhưng tao nghĩ rằng người bạn ấy chính là ...chú Bảy .
- Chú Bảy ? Mà có bằng cớ gì không mà dám nói như vậy?
- Tao không chắc điều này nhưng mày thử nhớ lại xem, lúc mình đưa chú Bảy vào nhà thương, chú Ba Bốp có vẻ ngạc nhiên rồi vặn hỏi mọi việc rất kỹ trước khi nhận chú Bảy vào nằm trong đó. Hơn nữa, sự thay đổi tâm tính, sinh hoạt của chú Ba Bốp lại xảy ra ngay sau khi "chú Bảy" dựng mồ sống dậy....

Vinh ngắt lời:

- Nhưng bấy nhiêu cũng chưa đủ yếu tố để kết luận.
- Đồng ý, nhưng thôi, bỏ qua chuyện này vì nếu chú Ba Bốp có giết chú Bảy hay không thì cũng vô ích. Hai người đều đã chết. Tao muốn nói đến một điểm khác quan trọng và đáng chú ý hơn trong đoạn văn đó...

- Vùng đồi ARSENIC?

- Phải! Chữ ARSENIC làm tao nhớ tới hôm đầu tiên gặp chú Bảy trong rừng, mình cũng tìm thấy trong ba-lô chú Bảy tờ giấy ghi độc nhất một chữ "ARSENIC".

- Mày còn giữ tờ giấy ấy không?

- Không! Dường như hồi đó tao nhét trả lại vào túi chú Bảy rồi.

Hai đứa trẻ im lặng trong một phút để theo đuổi ý nghĩ riêng tư. Sau cùng, Vinh lên tiếng:

- Có lẽ mình nên trở lại rừng U Linh một lần nữa Quân à.

- Điều đó đã hẵn, nhưng tao đang nghĩ làm có thể tìm thấy vùng đồi Tử Thần hay ARSENIC gì đó, rừng U Linh rộng lớn quá.

- Hôm nọ, mày có nói nếu cần có thể lấy được bản đồ rừng U Linh. Bây giờ mà ra tay thì đúng lúc quá rồi. Mình chỉ còn cơ hội cuối cùng này thôi.

Quân cười nhẹ, đáp:

- Tao không biết bao giờ mới là cuối cùng vì từ đầu tới giờ, mình có đoán đúng được việc gì đâu? Có điều từ hôm qua tới giờ, má tao nhất định không cho tao đi cắm trại ở đâu nữa vì sợ tao lại vào rừng U Linh và gặp rắc rối như những lần trước. Mình phải làm sao bây giờ chứ?

- Tìm cách nói dối chứ còn gì nữa?

- Không được. Có lẽ mày phải đi một mình chứ không còn cách nào khác.

- Đi một mình? - Vinh hỏi lại, giọng hơi lo.

- Ờ, mày có dám không? Tao sẽ cho mày mượn con Lu để làm bạn đồng hành.

Thật tình thì Vinh cũng hơi ngán vì từ trước đến nay sống trong gia đình nó tương đối được nuông chiều nhưng vì thể diện nên đành gật đại. Quân nói:

- Ngày mai, mày có thể lên đường vào lúc sáng sớm. Tao sẽ ở nhà nghiên cứu nốt cuốn nhật ký của chú Ba Bộp để tìm những đầu mối khác.

Thế là suốt đêm hôm đó, Vinh thao thức với sự hồi hộp và cũng cả để vật lộn với bản đồ khu rừng U Linh. Đánh rằng bản đồ do Quân cung cấp rất đầy đủ chi tiết nhưng trong rừng U Linh không phải chỉ một nơi có nấm độc mà rải rác có tới bốn, năm chỗ. Vì vậy, Vinh phải ước lượng đường tốt nhất để sang Lào xem đi qua vùng nấm độc nào, đó hy vọng chính là vùng đồi ARSENIC.

Sáng sớm hôm sau, Vinh lên đường với con Lu mà có cảm tưởng như ...tráng sĩ Kinh Kha qua sông Dịch Thủy đi hành thích Tần Thủy Hoàng. Lúc này Vinh thấy hơi hồi hận vì thấy mình quá gan mà Quân cũng hơi sợ vì nếu có gì bất trắc xảy ra thì nó cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Nhưng biết sao được, mọi thành công đều phải đổi bằng mồ hôi và sự can đảm. Quân nói những lời chúc may mắn và lặng nhìn bóng bạn xa dần theo gió bụi. Ngoài trời gió thổi mạnh, cảnh vật tươi sáng như báo trước sự may mắn đã trở lại.

Cuộc hành trình tương đối dễ chịu nhờ kinh nghiệm hai kỳ trước. Vinh theo con đường mòn gần Suối Tiên, thỉnh thoảng lại dừng chân, đánh dấu trên các thân cây cho khỏi lạc đường. Con Lu dạo này đã "thân thiện" với Vinh nên vui vẻ chạy trước dò đường. Đoạn đường hơn 10 cây số đầu tiên đã vượt qua, bây giờ là lúc bắt đầu khó khăn. Vinh dừng lại, trải bản đồ ra quan sát một lần nữa rồi đem địa bàn dò phương hướng. "Hướng tây khoảng chừng 5cây số nữa..." Vinh nhủ thầm và tiếp tục cuộc hành trình. Cây cối ở đây xơ xác dần, cỏ mọc thưa thưa chứng tỏ đất xấu và cằn cỗi, không bằng vùng rừng phía ngoài. Từng vũng bùn lớn xuất hiện cho Vinh biết mình đã đi đúng đường nhưng sao càng vô sâu, nó càng thấy hồi hộp. Trên mặt đất ẩm, nấm mốc bắt đầu có cũng như rêu bám quanh các thân cây đối với Vinh mang thật nhiều ý nghĩa. Nó cúi xuống quan sát những cây nấm thật kỹ. Nấm ở đây cao gần 10cm, trông rất đẹp, mùi ngửi dễ chịu, mũ nấm màu lục pha màu xanh và có một bao ở phía dưới. Với bao nhiêu chi tiết, Vinh có thể kết luận đó là nấm độc và nó cũng đã bước chân vào vùng đồi ARSENIC. Giờ đây, Vinh cảm thấy mình vụng tính quá vì nếu đây là vùng đồi ARSENIC thật chẳng nữa thì nguyên vùng này cũng quá lớn và việc dò tìm không thể thực hiện trong một hai ngày trừ phi có những dấu vết chắc chắn.

- Mình phải ấn định một phương pháp rõ rệt mới mong thành công- Vinh tự nhủ như vậy và lại giở bản đồ nhằm hướng con suối gần nhất đi tới vì nó nghĩ nếu bọn người bí mật lặn cứ điểm ở đây chắc phải cần nước uống và sẽ lui tới vùng suối. Tiếng nước róc rách từ xa vọng lại mang một tâm điệu vui vui làm Vinh

quên hết thực tại trong chốn lắt léo tiếng gầm gừ của con Lu đã đem nó về thực tế. Con berger lồng lộn nhắm về phía trước làm Vinh phải giữ chặt giây xích và suýt nhỏ cho con chó khỏi sủa. Nó thận trọng tiến từng bước một theo sự hướng dẫn của con Lu. Từng giây nặng nề, hồi hộp, khó thở trôi qua và một người mặc áo xám xuất hiện từ xa. Vinh vừa mừng vừa sợ vì thấy mình đoán đúng nhưng đây cũng là lúc nguy hiểm nhất. Rừng này rộng lớn, vắng vẻ quá. Nếu bại lộ tông tích chắc chắn là mất mạng. Nó lặng lẽ theo dõi bóng người. Hẳn mức nước ở suối rồi đi ngược lên phía thượng lưu. Vinh dò theo từng bước, cố gắng không gây nên tiếng động và luôn canh chừng con Lu vì sợ con chó nổi hứng bất tử.

Đi như thế độ 10 phút thì tới một căn nhà nhỏ, bóng người bí mật thấp thoáng và biến mất. Vinh muốn leo lên cây qua sát nhưng còn kẹt con Lu nên đành núp ở ngoài chờ đợi. Nửa giờ trôi qua mà chẳng thấy động tĩnh gì. Nó nóng ruột quá, từ từ di chuyển tới căn nhà tranh, ghé mắt nhìn qua khe cửa. Người bí mật đã biến mất nhưng trên mặt đất bị đào xới lung tung, dấu vết của một cuộc tìm kiếm.

- Lạ quá! - Vinh ngạc nhiên vô cùng, nó nghĩ đây là sào huyệt bí mật của bọn bất lương thì còn ai vô đây lục soát nữa chứ? Chẳng lẽ có tới hai bọn người khác nhau hay sao? Vinh đẩy cửa nhẹ nhẹ bước vào. Căn nhà trống không, lác đác vài cái ghế mục nát. Một góc có dựng vài cái cuốc xẻng còn dính đất. Người áo xám lúc này đâu rồi nhỉ? Hẳn có phép tàng hình hay sao?... Nhưng không, vì lúc đó, một tiếng động nhẹ nổi lên rồi cánh cửa ăn thông phòng bên cạnh bật mở, người lúc này bước vào. Vinh sợ quá, chuồn lẹ ra cửa nhưng vấp phải cục đá, ngã đánh huých một tiếng. Người áo xám giật mình, ngừng lên nhìn và lúc này Vinh mới biết chính là chú Bảy "giả". Sau vài giây sững sờ, "chú Bảy" giật dũ, rút con dao găm lên sáng quắc nhảy chồm tới, nắm ngược áo Vinh lắc mạnh. Mắt hắn long lên sòng sọc, con dao nhắm thẳng tim Vinh toan đâm xuống kết liễu đời thằng bé.

"Lần này chắc chết!" Ý nghĩ đó thoáng qua đầu óc Vinh cùng lúc với một bóng đen nhảy chồm lại. Đó chính là con Lu. Con berger tấp ngay một miếng thật sâu vào cánh tay cầm dao. Bị bất ngờ nên không tránh kịp, máu tuôn ra xối xả làm "chú Bảy" buông ngay con dao và thét lên một tiếng đau đớn. Lợi dụng cơ hội đó, Vinh đạp "chú Bảy" một cái văng ra xa rồi vùng dậy thật mau, gọi con Lu:

- Lu, chạy đi!

Con chó khôn ngoan bỏ miếng mồi, chạy ra cửa. Vinh hấp tấp ra theo nhưng còn kịp thấy "chú Bảy" rút khẩu ru-lô giắt ở bụng. Nó sợ quá, chạy bất kể mọi thứ.

"Chúng mày phải chết!"- Tiếng "chú Bảy" như dồn dập sau lưng làm Vinh chạy càng lẹ. Nhờ vết thương khá sâu nên "chú Bảy" mất sức, đuổi theo một cách khó khăn. Những phát súng chát chúa vang dội khắp khu rừng nhưng không trúng đích. Vinh lúc này cứ cắm đầu chạy thẳng đàng trước mặc kệ gai góc của cây cối. Được chừng 10 phút, nó cảm thấy chân tay rã rời, mệt quá thở không ra hơi nhưng vẫn phải chạy. Sau cùng Vinh ngã nhào ở một gốc cây, mệt như muốn ngất đi mà trí óc vẫn lơ mơ biết rằng mình chưa chạy thoát. Lúc ấy một vật gì mềm mềm, nóng và ướt cọ vào tay Vinh. Nó ngừng lên, à con Lu! Con chó tinh khôn không bỏ chủ. Từ này vì quá sợ hãi mà Vinh quên phắt con Lu, không biết nó ở đâu nữa. Bây giờ, Vinh cảm thấy con Lu như một người bạn thân thiết nhất và nó can đảm, bình tĩnh trở lại. Vinh chống tay đứng dậy cầm lấy xích của con Lu và chạy tiếp vì nó được thấy bóng "chú Bảy" đằng xa. Chạy thêm được một lúc nữa thì ra tới một con đường mòn nhỏ hẹp.

- Nếu chạy thế này mãi thì chắc chắn sẽ lạc đường mà theo con đường thì kể như nạp mạng cho chú Bảy. Vinh suy tính thật nhanh rồi chạy thêm một khúc xa nữa và núp lại ở một bụi cây rậm rạp.

Trong khi ấy "chú Bảy" vẫn cương quyết rượt theo. May nhờ vết thương tuôn máu dữ dội làm mất sức chứ không giờ này chắc Vinh đã không thoát. Sau một lúc rượt đuổi, "chú Bảy" đã quá mệt, đi lảo đảo thì ra tới đường mòn. Thấy mất dấu vết của Vinh, "chú Bảy" càng nổi giận, dáo dác ngó quanh nhưng lúc này Vinh đã núp kỹ. Sau một hồi tìm kiếm vô hiệu quả, "chú Bảy" bỏ đi về đường cũ theo hướng căn nhà. Vinh phúi quần áo đứng dậy nhưng đúng lúc đó, một cảnh tượng xảy ra làm nó sửng sốt. Ở phía bên kia đường mòn, mấy người đàn ông lực lưỡng đang nhảy lại bắt "chú Bảy"- A, chắc Quân đã tìm được điều gì mới nên nhờ bác Nam đem cảnh sát tới bắt "chú Bảy" chứ gì.- Vinh thầm đoán như vậy và toan chạy tới nhưng nó chợt dừng chân vì một người trong bọn mới tới nói lớn:

- Thằng này ghê gớm lắm, dám cả gan giả điên trà trộn, dò xét công việc của tụi mình. Nếu không nhớ mấy phát súng nổ và may mắn thì mình cũng chẳng bắt được nó.

Một tên khác thắc mắc:

- Nhưng sao hắn lại nổ súng? Cả vết thương ở tay nữa, chắc hắn bị beo cộp gì cắn trúng

Trong khi ấy, "chú Bảy" im lặng, hai tay bị trói quặt ra sau. Vết thương mới được băng bó sơ sài vẫn còn rỉ máu. Vinh chứng kiến mọi việc từ đầu tới cuối nhưng chẳng dám hó hé vì sợ bại lộ. Giọng nói lúc này lại vang lên:

- Thôi, mình bắt thằng này về sào huyệt xử tội. Lần này thì tao cho nó chết luôn, khỏi làm quỷ nhập tràng làm chi cho mất công.

Bọn người dẫn "chú Bảy" đi theo con đường mòn và mất dạng sau các thân cây rừng cành lá xum xuê.

Vinh suy nghĩ và toan rượt theo nhưng cuộc chạy trốn lúc này vẫn còn làm nó sợ. Tốt hơn là để chúng đi khá xa rồi hãy theo, như vậy vừa an toàn lại vừa đủ thì giờ ứng phó mọi bất trắc xảy ra. Con Lu sẽ giúp nó tìm lại dấu vết của bọn bí mật một cách dễ dàng. Bất giác, Vinh mỉm cười và xoa đầu con chó trong khi con Lu cũng ve vẩy đuôi tỏ sự bằng lòng.

CHƯƠNG 9

Buổi chiều xuống thật chậm, ánh nắng sắp tắt hẳn ở cuối chân trời. Lúc đó, Vinh cũng đã cùng con Lu về tới quận An Trung. Cuộc theo dõi ban sáng diễn tiến hết sức tốt đẹp và bây giờ là chặng đường cuối cùng. Phía trước, bọn bí mật vẫn còn đang dẫn giải "chú Bảy" trong khi đằng sau Vinh vẫn luôn theo sát.- Chắc sào huyệt của chúng ở trong quận này- Vinh nghĩ thầm như vậy mà lòng hồi hộp pha lẫn lo lắng... Thời gian trôi qua thật mau, và vào khoảng mười lăm phút sau, Vinh thấy bọn người bí mật dẫn "chú Bảy giả" vào ...nhà thương điên!

Không thể ngờ được Vinh kêu lên một tiếng nho nhỏ biểu lộ sự ngạc nhiên. Như thế này thì từ bấy lâu nay, cái cơ quan từ thiện tư nhân mang nhãn hiệu nhà thương điên chỉ là sào huyệt bọn bất lương. Bây giờ nó đã hiểu được phần nào lý do tại sao "chú Bảy giả" lại giả điên để vào trong đó, sự hiện diện của Ba Bốp với chức vụ Y Tá Trưởng và cái chết của chú Bảy nữa. Những chuyện lạ lùng từ trước đến nay phải chăng bắt nguồn từ sự thanh toán nội bộ của bọn bí mật? Điều đó Vinh không rõ và cũng không để ý. Nó đang cần suy nghĩ và quyết định thật gấp phương pháp hành động để tìm những bằng cứ xác đáng buộc tội bọn bất lương. Báo cho ông Nam biết rồi đem cảnh sát đến chăng? Cách này an toàn và chắc chắn nhưng kết quả lại chưa chắc như ý muốn nếu bọn gian kịp thời phi tang những bằng chứng. Lại nữa, chính Vinh bây giờ cũng không biết bọn bí mật ấy là tổ chức gì nữa. Một đảng cướp, buôn lậu hay hoạt động chính trị? Tính tò mò hiếu thắng và sự bí ẩn của ngôi nhà thương đã đem lại cho Vinh một quyết định sau cùng thật táo bạo: nó sẽ lẻn vào nhà thương điên để lục soát tìm cho được câu giải đáp các thắc mắc từ trước đến nay; khi đã nắm được mọi bằng cứ thì sẽ báo cho ông Nam cũng không muộn.

Và Vinh thực hiện ngay ý định của mình. Nó vòng ra phía sau nhà thương điên định leo tường vào trong- Nhưng còn con Lu?- Vinh chợt nhớ ra điều đó, nếu để nó ở ngoài chắc không ổn. Sau một phút suy nghĩ nó lấy giấy bút viết vội vài chữ:

"Quân mến, tao đã thành công và sẽ trở về trong nửa tiếng đồng hồ nữa."

Sau đó, Vinh buộc mảnh giấy vào cổ con Lu, dặn dò:

- Lu, về nhà đi càng sớm càng tốt.

Con chó khôn ngoan ve vẩy đuôi như biểu lộ sự hiểu ý rồi đi ra đường về. Nó nhún người qua tường để vào. Bây giờ vì đã hơn 6 giờ 30 phút, các nhân viên nhà thương điên đã ra về gần hết, chỉ còn vài người y tá trực và ông gác-dan nên là một cơ hội rất tốt. Vinh hạ chân xuống sân thật êm và đưa mắt quan sát chung quanh. Tứ bề đều vắng lặng; một sự vắng vẻ, yên tĩnh ngọt ngào. Vinh chạy nhanh ra sân về phía văn phòng Giám Đốc của ông Hoàng. Nó đẩy cửa bước vào nhưng cửa đã được khoá chặt. Vinh lắc thử mấy cái nữa nhưng cũng vô ích. Nó đành men theo hành lang...

- Á, chết tôi!

Tiếng kêu thất thanh vang dội trong buổi chiều yên lặng. Vinh điếng hồn không biết chuyện gì xảy ra. Bọn bí mật giết "chú Bảy giả" chăng? Không có câu trả lời nào thoả đáng thì tiếng la hét ồn ào lại chợt vang lên. Lần này thì Vinh biết rõ là tiếng của nhiều người chứ không phải một. Phảng phất, tiếng la: "Mổ bụng nó.. giết chết bọn chúng.." cùng những tiếng cười cao vút, ghê rợn làm Vinh càng sợ, tưởng như mình

đang lọt vào thế giới của ma quỷ. Nhưng dù sao, nó vẫn còn nghe được tiếng chân người dồn dập chạy về chỗ phát ra tiếng la hét và sắp qua chỗ hành lang Vinh đang đứng. Nó bối rối, chạy đại vào một phòng bệnh gần đó đóng cửa lại...

- Ở với mấy thằng điên mệt quá, thỉnh thoảng lại la hét ầm ĩ...

Câu nói của người đi phía ngoài hành lang làm Vinh suýt bật cười. Thì ra những tiếng la lúc nãy là những tiếng của những người điên trong nhà thương cũng đủ làm Vinh sợ hãi một phen. Nó chờ đợi mấy phút, nghe ngóng thấy mọi việc có lẽ đã êm mới đẩy cửa bước ra, tiếp tục nhắm hướng phòng xác đi tới. Lần này thì êm xuôi và lúc ghé mắt qua khe cửa phòng xác thì Vinh thấy ..."chú Bảy giả" đang bị trói chặt vào một cái ghế, miệng có nhét giẻ.

- A! Vinh reo lên nho nhỏ và tự hỏi có nên giải thoát dùm "chú Bảy giả" hay không? Có lẽ không vì nó còn nhớ rõ cuộc chạy trốn sáng nay và nếu không có con Lu chắc giờ này xác Vinh đã bị vùi sâu trong vùng rừng già U Linh hiểm độc. Dầu sao, tìm được "chú Bảy giả" cũng là một thành công nhưng đã vào đây thì làm cho xong. Vinh nghĩ thế nên lại lén lên phòng trực để dò xét. Tiếng người nói chuyện vọng ra:

- Tôi nghĩ rằng chúng ta cần thảo kế hoạch rời khỏi nơi đây gấp. Những vụ lộn xộn vừa rồi có thể làm cảnh sát nghi ngờ.

- Tôi rất đồng ý nhưng có lẽ cũng phải 2, 3 ngày nữa mới đi được vì còn kẹt món hàng hôm nọ chưa chuyển kịp.

Người vừa trả lời có giọng nói rất quen. Vinh ngờ ngợ một chút và nhận ra chính là giọng ông Hoàng. Nó phấn khởi lắng nghe tiếp...

- Kỳ này hàng về có nhiều không? Tôi mới về đây hôm nay nên không được rành lắm.

- Gần 10 ký lô ma túy và hơn 3 ký lô bạch phiến.

Câu trả lời của ông Hoàng làm Vinh choáng người. Ba ký lô bạch phiến, gần mười ký lô ma túy khác! Chắc đây phải là một tổ chức hết sức qui mô và rộng lớn. Tiếng ông Hoàng chột nhỏ dần:

- Bây giờ anh có thể xuống hầm xem món hàng được, sáng mai hãy chở đi.

Vinh biết ông Hoàng và người nọ sắp ra nên vội vã núp vào một phòng gần đó. Lúc này, nó thấy hồi hộp lạ thường vì biết mình sắp bước vào khúc quanh cuối cùng. Tiếng mở cửa rồi chân người đi ra ngoài. Vinh do dự rồi cũng theo ra. Dưới bóng tối mờ ảo của buổi hoàng hôn trên vùng cao nguyên giá lạnh, bóng ông Hoàng và người nọ đang lặng lẽ đi về hướng phòng đựng thuốc men. Tiếng mở cửa lách cách vang lên và ông Hoàng bấm nhẹ một cái nút trên tường, cái nút mà ai không biết cũng sẽ tưởng là công-tắc để bật đèn. Chỉ vài giây sau, một nắp hầm bí mật mở ra ở cuối phòng, bóng ông Hoàng và tên đồng lõa mất hút ở đó. Vinh toát mồ hôi, thầm phục sự bố trí các cơ quan của bọn buôn lậu. Nếu không được may mắn chứng kiến cảnh này chắc Vinh có lục soát hàng nửa ngày cũng không tìm ra căn hầm. Nghĩ thầm bấy nhiêu khám phá cũng đã đủ. Vinh bèn hướng bờ tường lúc vào, định trốn khỏi đây tức khắc. Cái hành lang lúc này như dài vô tận. Vinh sắp đi hết thì...

- Thằng nhỏ kia, đi đâu đó?

Nghe tiếng quát, Vinh giật nảy mình nhưng bình tĩnh ngay được. Nó quay phắt lại thì thấy phía sau là một người mặc đồng phục y tá. Biết đó chỉ là một tên trong tổ chức buôn lậu mang nhãn hiệu y tá giả mạo,

Vinh tìm kế hoãn binh:

- Chú tôi là ông Nam, Cảnh Sát Trưởng ở vùng này có sai tôi tìm ông Hoàng, Giám Đốc bệnh viện để trao lại một lá thư.

Nghe nói tới ông Nam, người y tá có vẻ hơi sợ, dịu giọng đi một chút:

- Đâu? Thư đâu?

Vinh tình bơ giả bộ lục túi áo và trong lúc bất ngờ, nó lao tới, lấy vai xô mạnh người y tá. Bị trúng đòn vì quá bất ngờ, hấn té ngửa thì Vinh đã chạy vụt ra ngoài.

- Bắt lấy nó...

Tiếng kêu vang dội thúc giục Vinh chạy nhanh hơn. Nhưng sao hôm may, Trời không giúp người ngay nên chạy được một chút, Vinh mới biết mình bị lạc lối. Tiếng chuông điện báo động vang lên khắp nơi và tiếng người chạy dồn dập. Vinh sợ hãi núp vào một góc tối và mong bóng tối sẽ là một đồng lõa đắc lực nhất giúp nó thoát kỳ này. Nhưng cũng chỉ nửa phút sau, đèn điện được bật lên làm tiêu tan nốt hy vọng cuối cùng. Nếu đứng đây mãi thì cũng bị bắt mà các lối ra vào chắc cũng đều bị chặn. Vinh biết được điều đó và nó chỉ còn một cách cuối cùng: Vinh sẽ tới phòng nhốt người điên, tìm cách cho họ làm loạn để thừa lúc lộn xộn thoát ra ngoài. Phòng người điên ngay gần đó và chỉ mấy bước là tới nơi. Nó vừa giơ tay định mở cửa thì chợt thấy gáy mình tê dại đi, đầu óc choáng váng và Vinh từ từ gục xuống.

Bấy giờ là 7 giờ thiếu 10 phút.

CHƯƠNG 10

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong khi Quân nóng lòng đợi bạn. Vinh hẹn nửa tiếng sẽ về trong khi bây giờ đã gần 8 giờ tối. Nó bồn chồn lo lắng và linh cảm thấy một điều gì không may đã xảy ra. Hiện giờ chỉ có một nhân chứng duy nhất biết Vinh đã đi đâu là con Lu, nhưng con chó làm sao nói được tiếng người. Quân hết ra lại vào nhưng vẫn không thấy Vinh trở lại. Nó giở mảnh giấy buộc ở cổ con Lu đọc lại nhiều lần và lờ mờ đoán được rằng Vinh đã tìm thấy tông tích bọn bí mật và mạo hiểm làm điều gì đó nên báo con Lu về trước cho đỡ vướng chân tay. Và bây giờ có lẽ Vinh đã gặp nạn và không chừng là lọt vào tay bọn bí mật nữa. Quân bối rối hết sức vì nếu Vinh bị bắt thì việc rắc rối không phải nhỏ nhưng trong hoàn cảnh này, nó chỉ còn biết đợi chờ chứ không có cách nào khác...

Chuông đồng hồ đánh 8 giờ 30. Quân sốt ruột quá, dắt con Lu sang nhà bà chủ trọ hỏi thăm thì được biết Vinh chưa hề về nhà từ sáng đến giờ. Nó càng lúc càng hoảng hốt và đành bám víu lấy tia hy vọng mong manh còn sót lại:

- Lu à, dẫn ta đi tìm thằng Vinh mau, Vinh, hiểu không?

Con Lu ve vẩy đuôi rồi chạy ra đường cái. Quân tay cầm xích chạy theo và nhận ra đây là lối ra ngoại ô thành phố. Lúc đầu nó tưởng con Lu lạc lối hoặc không hiểu ý nhưng Quân phấn khởi ngay khi thấy con Lu dừng lại ở gần nhà thương điên. Nó cúi xuống hỏi:

- Vinh đến đây à?

Con Lu ve vẩy đuôi và sủa nhỏ mấy tiếng. Quân hiểu ý con chó và bắt đầu suy luận. Có lẽ Vinh đã đến đây thật vì nếu không, chắc chắn con Lu sẽ không dừng lại ở đây. Hơn nữa từ trước đến nay nhà thương điên vẫn là nơi đáng nghi ngờ với bao chuyện lạ kỳ: từ vụ "chú Bảy giả" giả điên để trà trộn dò xét trong nhà thương đến việc Ba Bốp làm Y Tá trưởng. Như vậy có thể nhà thương điên là cơ sở của bọn buôn lậu và hiện giờ Vinh đã bị bắt trong đó chăng?

Đang mải suy nghĩ, một cơn gió lạnh từ khu nghĩa địa hoang tàn thổi tạt ngang làm Quân rùng mình trở về thực tế. Nó suy nghĩ rồi dẫn con Lu đi vòng quanh nhà thương điên mong tìm được một bằng cứ cụ thể chắc chắn hơn về tông tích của Vinh. Trời bây giờ đã tối hẳn mà soi đèn pin để tìm vết tích thì thật là công việc mò kim đáy bể. Nhưng còn may mắn là Quân có một phụ tá rất đắc lực trong việc này là con Lu.

Hơn 15 phút sau, mười lăm phút sống trong sự hồi hộp, tối tăm mà chỉ một tiếng động nhỏ hay chiếc lá rơi cũng đủ làm Quân giật mình muốn đứng tim. Con Lu chợt rít lên những tiếng mừng rỡ rồi sủa lên để báo hiệu cho chủ. Quân bật đèn pin và nhìn thấy ..chiếc ba-lô quen thuộc của Vinh bỏ ở một góc khá kín đáo. Nó lặng người trong sự sung sướng, còn con Lu thì nhảy chồm lên, lấy hai chân trước cào lên vách tường như muốn vào trong. Muốn chắc chắn hơn, Quân cúi xuống lục soát trong ba-lô. Quả đây là ba-lô của Vinh với những vật dụng như địa bàn, bản đồ rừng U Linh v.v.. Lúc này Quân đã có đủ bằng cứ để kết luận Vinh hiện đang bị giam giữ trong nhà thương điên. Nhưng chỉ biết không thôi thì chưa đủ. Bây giờ còn phải hành động để cứu Vinh nữa. Phút chốc, Quân muốn leo tường để vào nhưng nó biết việc đó liệu lĩnh qua. Và chẳng, cái gương về sự liều lĩnh của Vinh còn trước mắt, và sự liều lĩnh quá mức thường đem lại thất bại hơn là thành công. Hơn nữa, Quân biết mình là người cuối cùng biết rõ vụ này mà nếu nó bị bắt

luôn thì chắc chắn đôi bạn sẽ chết mà không ai có thể cứu được. Hay hơn cả là nói lại với ba mình xem ông định liệu ra sao. Quân nhủ thầm như thế và chạy nhanh về nhà.

Một lát sau, Quân đã ngồi trước mặt ông Nam để kể lại mọi chuyện. Lúc Quân dứt lời thì căn phòng hoàn toàn chìm trong sự yên lặng. Ông Nam suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ba nghĩ rằng những bằng cứ của con đưa ra đã tạm đủ để kết luận Vinh hiện bị bọn bí mật mà cơ sở chính là ngôi nhà thương điên bắt giữ. Nhưng vấn đề nan giải là làm sao để cứu Vinh. Ba định ra tay ngay tối nay nhưng hiện bây giờ chưa có kế hoạch nào hết.

- Thưa ba, con nghĩ chỉ cần đem cảnh sát tới tóm trọn ổ bọn chúng là sẽ cứu được Vinh...

- Quân, mọi việc không giản dị như con tưởng. Nếu quả thật nhà thương điên là cơ sở của một bọn người hoạt động phi pháp ở vùng này từ 4,5 năm nay thì đó phải là một tổ chức rất qui mô và rộng lớn. Bọn chúng phải có những đường hầm bí mật và biết đâu Vinh sẽ trở thành con tin để chúng mặc cả với cảnh sát?

Ngừng một chút, ông Nam tiếp:

- Hơn nữa, hiện giờ chính ba cũng không có bằng cứ về bọn ở nhà thương điên buôn lậu...

- Thưa ba, đó là bọn buôn lậu?

- Phải, ba đặt giả thuyết như vậy vì từ trước đến nay, vẫn có những báo cáo mật cho biết dường như có bọn buôn lậu ma túy ở vùng này, từ Lào sang Việt Nam qua ngã rừng U Linh. Vì vậy ba muốn lôi bọn chúng ra toà với tất cả bằng cứ về tội buôn lậu mặc dù việc tìm ra căn hầm chứa ma túy của bọn chúng không phải là dễ.

Quân cúi đầu suy nghĩ nhưng không tìm ra cách nào ổn thoả. Những giây phút nặng nề trôi qua rồi ông Nam chợt lên tiếng

- Ba có một cách này rất hay nhưng cần ở con sự tháo vát và gan dạ mới mong thành công.

- Thưa ba, cách nào ạ?

- Bây giờ con hãy giả điên.

- Giả điên?... Quân lập lại giọng ngạc nhiên.

- Phải. Sau đó một nhân viên của ba sẽ đưa con vào nhà thương dưới lốt một đứa bé mất trí. Lúc vào được rồi, con sẽ lợi dụng để tìm tung tích của Vinh và bằng cứ buộc tội bọn gian. Trong khi đó, ba sẽ mang cảnh sát bao vây ở ngoài, đề phòng mọi rủi ro có thể xảy ra.

- Thưa ba, bao giờ mới bắt đầu ạ?

- Khoảng 10 giờ 30 tối nay. Bây giờ còn khoảng một tiếng nữa, ba sẽ liên lạc gấp với Ty Công Chánh để lấy sơ đồ kiến trúc của nhà thương điên, nghiên cứu địa thế ngôi nhà đó.

Và đúng 10 giờ 30 đêm đó, giờ định mạng. Lúc vùng cao nguyên đã ngủ yên với làn gió lạnh và sự yên tĩnh thì tại nhà thương điên, chuông điện vang lên từng hồi dài. Người gác đàn ra mở cổng thì thấy một người đàn ông dẫn theo một đứa bé, đầu tóc rối bù coi không rõ mặt. Ông ta nói giọng hoảng hốt:

- Thằng cháu tôi lại vừa nổi cơn điên một cách bất ngờ. Ông làm ơn cho tôi gửi nó ở đây chữa trị.

Người gác-dan cau mày khó chịu pha lẫn sự ngờ vực. Chữa trị gì mà mãi đêm tối hơn 10 giờ 30 mới

đưa lại? Suy nghĩ một chút, người gác đàn tìm cách thoái thác:

- Tôi không có thẩm quyền nhận bệnh nhân. Ông nên đợi tới sáng mai, gặp Bác Sĩ Giám Đốc hoặc ông Y Tá Trưởng giải quyết.

Người đàn ông cố nài nỉ:

- Nhưng ông cứ nhận giúp dùm tôi. Đây là một hội từ thiện chữa miễn phí thì đâu có chuyện từ chối bệnh nhân, nhất là một đứa bé.

Người gác-dan hơi bực mình nói lớn:

- Nhưng tôi không muốn rắc rối. Đã bảo không được là không được.

- Ông cứ nhận giùm tôi. Sáng mai tôi hứa sẽ trở lại gặp Bác Sĩ Giám Đốc sau.

- Tôi đã nói là không được!

Người đàn ông lạ im lặng một chút rồi đột nhiên cũng nổi nóng:

- A, cái nhà thương này lạ. Nếu không cho cháu tôi vào, tôi sẽ gọi cảnh sát tới phân xử.

Nghe nói tới cảnh sát, người gác-dan dịu giọng, cố gắng giải thích:

- Cảnh sát đâu ăn nhằm tới chuyện này. Ông thông cảm dùm hoàn cảnh của tôi...

- Tôi nhất định gọi cảnh sát.

Nói xong, người đàn ông lạ nắm tay đứa bé, xăm xăm bỏ đi. Người gác-dan thấy ông ta định làm dữ thật thì cũng hơi sợ nên đành miễn cưỡng gọi lại:

- Thôi được . Ông để cháu nó ở đây nhưng nhớ là sáng mai ông trở lại kéo tôi bị la rầy.

Người đàn ông lạ gật đầu, nói mấy câu cảm ơn rồi biến vào đêm tối. Người gác-dan lẩm bẩm:

- Không chừng hai chú cháu nó cùng điên cả. Rút cục chỉ có mình là thiệt. Nhận thằng nhỏ chỉ thêm rắc rối.

Nói xong, ông ta dẫn đứa bé vào một phòng bệnh còn trống, đẩy nó vào và đóng cửa lại. Đêm nay không có trăng và ánh sáng vàng của bóng đèn 40 watt quá mờ mờ làm người gác-dan không nhận ra khuôn mặt đứa bé. Đó là một điều may mắn vì chúng ta có thể đoán trước được thằng nhỏ đó chính là Quân. Đêm nay sẽ là nước cờ cuối cùng, quyết định sự thành bại.

Nhưng sự vui mừng của Quân không được lâu vì một việc hết sức bất ngờ xảy đến. Đó là người gác-dan đã khoá trái cửa lại. Tiếng lách cách của ổ khoá gây cho Quân sự bối rối và lo sợ. Nó vào đây để dò thám mà lại bị nhốt kín trong phòng thì còn làm gì được nữa chứ? Quân chạy tới, đẩy cửa thì quả thật đã bị khoá. Nó không ngờ mình lại lâm vào một hoàn cảnh kỳ cục và lạ đời như thế này. Phòng chỉ có một cái cửa sổ nhưng cũng có những song sắt to tướng như một nhà tù. Quân đứng dựa lưng vào tường, lòng tràn đầy thất vọng. Bây giờ chỉ Tề Thiên Đại Thánh có phép độn thổ mới mong ra khỏi nơi này chứ còn Quân thì đành đầu hàng. Nhưng cũng lúc tuyệt vọng ấy, Quân chợt nhớ tới Vinh. Chắc giờ này Vinh đang chờ đợi được giải thoát trong tình trạng tuyệt vọng như Quân mong ra khỏi nơi này vậy. Không, không thể được. Mình phải ra khỏi đây bằng mọi cách... Quân lẩm bẩm như vậy và đưa mắt nhìn chung quanh một lần nữa. Bốn bức tường vẫn đứng sừng sững trước mặt, cánh cửa đã đóng chặt không lối thoát, nhưng Quân chợt nghĩ ra một kế hoạch thần diệu, nó la lên nho nhỏ:

- Mình độn thổ không được thì sẽ "đăng vân" để ra khỏi đây.

"Đăng vân"! Phải, Quân đã tìm ra một lối thoát. Nó còn nhớ rõ sơ đồ ở Ty Công Chánh, khoảng giữa trần và mái nhà của ngôi nhà thương điên thông suốt với nhau. Bình thường, nơi này để thợ điện leo lên mắc quạt trần, dây điện v.v...nhưng lúc này sẽ giúp Quân hoàn thành sứ mạng. Nó trèo lên cửa sổ, đẩy nắp đây và leo lên. Sự ngột ngạt và khó chịu vì thiếu không khí bị lòng hy vọng của Quân lấn át đi. Nó cúi rạp người, bò sát để tìm lối thông với phòng khác. Sau một hồi dò tìm, Quân tìm ra lối vào một phòng khác. Nó đỡ nắp đây, theo lối cửa sổ leo xuống. Chân vừa chạm đất thì tai Quân cũng nghe tiếng người kêu ú ớ ở gần đó. Quân giật mình, tưởng như tiếng kêu gọi của các oan hồn trong nhà thương vọng về. Nhưng không, vì lúc đó mắt Quân đã quen với bóng tối và nó thấy mờ mờ một người đang bị trói ở cái ghế đặt sát góc phòng.

- Vinh!

Tiếng kêu mừng rỡ của Quân thoát ra cùng lúc với ánh đèn pin trên tay vừa bật lên. Phải, người bị trói chính là Vinh. Lúc này trên nét buồn rầu lo lắng của Vinh đã hé nở một nụ cười sung sướng. Sau một chút mừng rỡ, Quân sức nhớ vội nhảy lại cười trói cho bạn. Vinh nói nhanh:

- Mình trốn khỏi đây gấp...

- Chưa được ! Tao còn nhiệm vụ tìm cho ra các bằng cớ buộc tội bọn bí mật này nữa.

Vinh đáp nhỏ:

- Không cần nữa, tao đã biết chỗ căn hầm bí mật đang cất giữ gần 10 ký lô ma túy và hơn 3 ký lô bạch phiến.

Quân gật đầu, lấy chiếc máy vô tuyến nhỏ, gọi cho ông Nam báo cáo đã thành công mỹ mãn. Chỉ 10 giây sau, mấy chiếc Jeep của Cảnh Sát được bố trí sẵn ở gần đó đã ập lại, chặn tất cả lối ra vào. Đèn pha bật sáng khu nhà thương điên như ban ngày. Ông Nam bước vào, ra lệnh bắt giữ tất cả mọi người có mặt trong nhà thương: có ba người Y Tá trực và một người gác-dan.

- Nhân danh pháp luật, chúng tôi bắt các ông...

- Về tội gì? Chúng tôi vô tội - một người Y Tá phản kháng nhưng lúc ấy, một giọng trẻ con đã nổi lên đỡ lời:

- Tội buôn lậu.

Đó chính là giọng của Vinh. Ông Nam nói tiếp:

- Bây giờ các ông có thể cởi bỏ lớp áo y tá của một cơ quan từ thiện để mang bản chất của những tên buôn lậu.

- Nhưng bằng cớ đâu? Ông đừng vu khống cho chúng tôi.

Vinh lên tiếng một lần nữa:

- Gần 10 ký lô ma túy và hơn 3 ký lô bạch phiến được cất dấu bí mật ở phòng đựng thuốc men và dụng cụ y khoa đủ bằng cớ cho các ông ra toà lãnh án.

Và ba phút sau, nhờ sự hướng dẫn của Vinh, tang vật được đưa ra. Cảnh sát bắt cả "chú Bảy giả" đang bị trói trong phòng xác nữa. Tiếng còng sắt sập lại và tất cả bị dẫn đi. Vinh lên tiếng:

- Thưa bác, thế còn ông Hoàng và các tên khác không có mặt ở đây thì sao ạ?

- Tất cả đều bị bắt cách đây khoảng nửa tiếng đồng hồ. Mới đầu họ đều phản kháng, nhất là ông Hoàng, tên chúa trùm của tổ chức buôn lậu. Nhưng bác có quyền bắt giữ người không cần phép biện lý miễn là đừng giam giữ quá 24 tiếng mà không trưng bằng cứ. Vì vậy giờ này, trọn nhóm gồm mười hai tên đều bị bắt để chờ ngày ra toà.

Vinh nói giọng mừng rỡ:

- Thưa bác, cũng may là cảnh sát bắt được kịp thời chứ để vài ngày nữa thì bọn chúng sẽ bỏ cơ sở ở đây vì biết sắp bại lộ.

Ông Nam gật đầu, mỉm cười hài lòng. Mọi việc đều xong xuôi một cách êm đẹp. Ngay đêm sau, ông sẽ báo cáo về trung ương để phăng nổi phần còn lại của tổ chức buôn lậu. Đây có lẽ là một trong những thành công lớn nhất trong đời làm cảnh sát của ông...

Chuông đồng hồ điểm mười hai tiếng. Vinh siết tay bạn trong niềm sung sướng và nói nhỏ:

- Ngày mai trời lại sáng!

CHƯƠNG 11

Dưới ánh đèn mờ, ấm cúng của chiếc đèn chụp, mọi người quây quần thật đông đủ, đặc biệt là có cả Đại Uy Phùng- ba của Vinh vừa từ mặt trận trở về. Con Lu cũng nằm duỗi dài ở găng ghế, vểnh tai như nghe ngóng. Hôm nay, ông Nam hứa sẽ kể lại tất cả câu chuyện về bọn buôn lậu vì cho đến khi bắt được trọn ổ, vẫn còn nhiều uẩn khúc mà đôi bạn không hiểu lý do. Mọi người yên lặng lắng nghe tiếng ông Nam:

- Câu chuyện bắt đầu cách đây khoảng 5 năm. Thời ấy, có một hội từ thiện tư nhân, lấy cớ rằng khí hậu ở đây mát mẻ, thích hợp với người bệnh nên mở một nhà thương điên miễn phí để coi sóc và chữa trị cho người nghèo. Thật ra, đó chỉ là một bức bình phong hoa mỹ che đậy những việc làm bất lương bên trong vì nhà thương điên chính là cơ sở chuyển hàng lậu như nha phiến, vàng y từ Lào sang Việt Nam qua ngã rừng U Linh. Công việc đó được che đậy thật khéo léo nên mặc dầu nhiều lần được tin ở vùng này có một bọn buôn lậu mà cảnh sát vẫn thất bại... Cách đây hai tháng, nhờ một chuyện nhỏ xảy ra và đó cũng là đầu mối của tất cả sự bí ẩn. Chú Bảy, một tên có địa vị khá cao trong tổ chức, phụ trách tải bạch phiến và vàng y từ Lào về. Khi qua rừng U Linh, hắn đã làm phản và hạ sát đồng bọn, dấu số bạch phiến làm của riêng. Việc đó về sau bị bại lộ nên tổ chức ra lệnh hạ sát chú Bảy. Biết được chuyện đó nhưng khó lòng trốn thoát, chú Bảy đã liên lạc với một người anh song sinh với mình là Nam Dao, đó chính là chú Bảy giả về sau này.

Vào đêm Năm Dao tới quận An Trung thì vừa lúc Ba BỐp được lệnh bỏ thuốc độc vào cốc nước của chú Bảy, nhưng chú Bảy biết được nên lén đổ đi. Thay vào đó, chú Bảy uống một loại thuốc đặc biệt của mình, loại thuốc làm con người ta chết trong vòng 12 tiếng rồi sống lại. Mục đích của việc này là chú Bảy định đánh lừa đồng bọn để chúng tưởng mình đã chết, vứt xác ra ngoài rừng, thì khi sống lại, chú Bảy sẽ thừa cơ trốn đi, cùng Nam Dao vào rừng U Linh lấy số bạch phiến còn dấu ở vùng đồi Arsenic.

- Kế hoạch thật tinh vi- Quân buột miệng khen.

Ông Nam gật đầu:

- Điều đó đúng nhưng mưu sự tại nhân mà thành sự tại thiên. Vì một lý do nào đó, chất thuốc độc chú Bảy uống vào không hoàn toàn công hiệu nên sau khi chết được 12 tiếng, chú Bảy sống dậy thì hoá ra điên cuồng, chạy vào rừng U Linh. Sự việc sau này thì con và Vinh cũng đã biết được một phần. Đó là chú Bảy đã chết khi vào nhà thương điên vì chính chất độc của mình. Khi Nam Dao tới thì em hắn đã chết. Hắn tức giận bày mưu giả làm chú Bảy sống dậy để trà trộn mong tìm ra thủ phạm vì hắn tưởng em mình đã chết vì bị đồng bọn thanh toán. Kết quả là Năm Dao tìm thấy tờ giấy đề chữ ARSENIC, chỉ rõ nơi dấu bạch phiến và tưởng Ba BỐp là thủ phạm nên đốt nhà Ba BỐp để trả thù rồi trốn vào rừng U Linh lấy số bạch phiến.

Tới đây ông Nam ngừng lại một chút rồi chậm rãi kể tiếp:

- Đến đây, mọi việc đều đúng như ý Năm Dao và hắn sẽ thành công nếu không có chuyện xác chết chú Bảy do chính hắn chôn ở khu nghĩa địa được tìm thấy. Xui cho Năm Dao hơn nữa là vào sáng hôm sau cháu Vinh vào rừng U Linh, bọn buôn lậu ở nhà thương điên cũng vào đó và bắt được Năm Dao. Nhân cơ hội này, cháu Vinh mới khám phá ra sào huyệt bọn buôn lậu chẳng phải nơi nào xa lạ mà chính là ngôi nhà thương điên. Và sau đó, nhờ con Lu tìm được chiếc ba-lô và kế hoạch giải cứu đã thành công mỹ mãn. À, cần nói thêm là nhờ vụ này, cơ quan cảnh sát đã tóm thêm được một số tên nữa dính líu tới tổ chức buôn

lậu bạch phiến ở thủ đô nhờ lời khai của những tên bị bắt.

Giờ đây, mọi thắc mắc đều được giải đáp, Vinh lẩm bẫm:

- Thì ra mọi chuyện lạ lùng xảy ra đều có nguyên nhân, những nguyên nhân thật giản dị nhưng nếu không biết thì lại trở nên rắc rối ghê gớm. Từ việc Năm Dao rình rập ở nhà thương điên, đến việc đốt nhà Ba BỐp hay vụ có tới hai chú Bảy và người chết đội mồ sống đây, tất cả đều có liên quan chặt chẽ với nhau và diễn tiến hợp lý vô cùng.

Ông Nam thì kết luận:

- Chiếc áo không làm nên thầy tu, cái huy chương nào cũng có hai mặt: mặt phải và mặt trái. Hai câu danh ngôn đó thật đúng với trường hợp này. Có ai ngờ một cơ quan từ thiện lập ra nhà thương điên, săn sóc miễn phí cho người nghèo lại chính là sào huyệt bọn buôn lậu, lợi dụng các xe chở dụng cụ y khoa, thuốc men để mang ma túy, bạch phiến, vàng y v.v..

Mẹ của Quân từ nãy vẫn yên lặng, bỗng lên tiếng:

- Thôi, xin mời tất cả mọi người sang phòng ăn, hôm nay là sinh nhật của cháu Quân vừa đứng 16 tuổi.

Mọi người vui vẻ đứng dậy. Vinh không quên gọi con Lu đi theo. Nó nói:

- Hôm nay sẽ là một ngày không bao giờ quên được. Tao sẽ thưởng cho con Lu một miếng bánh vì nó cũng có công lớn trong việc tóm bọn buôn lậu.

Quân trêu bạn:

- Tao tưởng bữa này mày sẽ ăn nhiều lắm chứ đâu có chia bớt cho con Lu được.

- Sao vậy? - Vinh ngạc nhiên.

- Để bù lại buổi chiều nhịn đói trong nhà thương điên hôm bị bắt chứ còn sao nữa?...

Mọi người phá lên cười, tiếng cười vang dội tạo thành một bầu không khí vui vẻ hơn bao giờ hết. Ngoài bầu trời đen thẫm, ánh trăng rằm huyền ảo và một vì sao mới ló dạng như để làm qua sinh nhật cho Quân tối nay.

Viết xong ngày 30-4-1973

Thanh Châu